Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 10. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 14-го СІЧНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JANUARY 14, 1978 No. 10. VOL. LXXXV.

ЗБІРКА УНФОНДУ УККА ДОБІГАЄ ДО УСПІШНОГО ЗАВЕРШЕННЯ

МЕТА ЗБІРКИ	$ 150,000.00
По 12-го січня зібрано	134,555.00
Для осягнення мети потрібно ще	15,445.00

З Канцелярії Українського Конгресового Комітету інформують про добрі вигляди на те, що встановлена на 1977-ий рік мета збірки Національного Датку до Українського Народного Фонду УККА в сумі $ 150,000.00 долярів буде досягнена, хоча до закінчення цієї збірки залишилося ще тільки два дні.

В останніх днях до УНФонду більші вплати надіслали Відділи УККА: Філядельфія — $ 3,000.00, Ню Йорк — 1,000.00, Гартфорд — $ 535.00, Трентон — $ 500.00, Пассейк-Клифтон — 405.00 та мала громада в Колчестер, Конн. — $ 90.00. Вплинули також індивідуальні пожертви, які будуть своєчасно проголошені.

З Канцелярії УККА пригадують, що всі пожертви до Народного Фонду УККА можна відтягати від оподаткування. Дальше пригадують, що хоча кінцеві підсумки збірки УНФонду за 1977-ий рік будуть зроблені 14-го січня 1978, то тим не менше до кінцевої суми цієї збірки будуть зараховані ще також ті пожертви, що їх поштова доставка могла припізнитися.

Це є вже останнє повідомлення про беребіг збірки перед її підсумками. Прохається всі ті установи й особи, які ще досі свого Національного Датку з будь-яких причин не вислали, щоб вчинили це негайно. Останні впливи будуть проголошені разом з кінцевими підсумками збірки.

Д-р Мирон Куропась промовлятиме на Святах Державности в Гамільтоні і Бінґгемптоні

Н.Н.) — Д-р Мирон Куропась, недавній асистент Президента ЗСА для етнічних справ, буде головним промовцем на Святі Державности і Соборности в Гамільтоні в Канаді та в Бінґгемптоні, Н.Й. Свято в Гамільтоні відбудеться в суботу, 28-го січня, а в Бінґгемптоні в неділю, 29-го січня у вечірніх годинах.

Рівночасно інформують, що д-р М. Куропась був запрошений і погодився взяти участь в річному зібранні впливового Т-ва Українських Професіоналістів і Підприємців Саскатуні, Саскачеван, які відбудуться в суботу, 4-го лютого.

Громадський Комітет в Клівленді приготовляє Свято Державности

Клівленд (Р.І.Д.). — Українська громада цього міста приготовляється до святкування Української Державности, з нагоди 60-ліття проголошення самостійности та 59-ліття соборности України. Українські Злучені Організації (УЗО), Відділ УККА, що його очолює д-р Богдан Футей, створили Громадський Комітет для цього відзначення.

Свято відбудеться в суботу, 21-го січня, в залі церкви св. Йосафата, при 5991 Стейт Рд. в Пармі, О., в год. 7-ій увечері з такою програмою: Святковий апель комбатантських і молодечих організацій; промови — д-р Борис Антонович, член стейтової леґіслятури в Іллиной, і конґресмен 23-го дистрикту Огайо Роналд Моттл; соліст-тенор Богдан Чаплинський, Філядельфія, при фортепіяновому акомпаньяменті п-і Анни Придаткевич з Клівленду; програма відбудеться під час бенкету, а опісля буде забава при звуках оркестри „Темпо" з Клівленду.

З нагоди Свята повіватимуть українські та американські прапори на ратушах Клівленду й Парми. Посадники цих міст і губернатор стейту видадуть спеціяльні проклямації.

Янгставнська громада відзначить 22-ий січень бенкетом

Янгставн, Огайо (ЮК) — Заходами Янгставнського Відділу УККА відбудеться святочний бенкет в честь подій 22-го січня 1918 та 1919 років. Бенкет відбудеться в приміщеннях української католицької церкви св. Анни 22 січня ц.р. в 5-ій годині. Всі прибутки з імпрези призначені на розбудову Українського Гарвардського Центру.

Головну доповідь „22 січень та відродження української науки" виголосить д-р Юрій Кульчицький, професор історії при Янгставнському Державнім Університеті. Майстром церемоній будуть В. Прокопик, голова Відділу, та адв. М. Юрчишин, заступник.

Папа найменував примаса

Рим. — Папа Павло VI підніс чехо-словацького кардинала Франтішека Томашека до сану архиєпископа, визначивши його рівночасно головою Католицької Церкви в цій країні.

Кард. Ф. Томашек був піднесений до гідности кардинала минулого року. Повідомляючи про це нове найменування кардинала Томашека, Ватикан заявив, що це є „в рямках плянів Папи нормалізувати відносини з Чехо-Словаччиною".

Католицька Церква в Чехо-Словаччині не мала примаса від часу арешту архиєпископа Йозефа Берана в ранніх 1950-их роках. Після вивдорення з Чехо-Словаччини, він жив в Римі, де й помер в 1969-му році.

Найменування кардинала Томашека на пост архиєпископа є результатом довших переговорів поміж Ватиканом і спеціяльною комісією чехо-словацького уряду, які відбулися тут ще минулого вересня, — сказано в повідомленні Ватикану. Згідно із статистичними даними Ватикану, 10 із 15-ох мільйонів населення Чехо-Словаччини є католиками. Минулого року Папа Павло у спеціяльному зверненні закликав до „молитов за тих, що терплять і живуть в небезпеці в Чехо-Словаччині".

У 60-РІЧЧЯ ІСТОРИЧНИХ АКТІВ

ЗВЕРНЕННЯ УККА

Шістдесят років тому, дзвони св. Софії у Києві, сповістили народові України, що його силою, його волею і його словом стала, на його землі Українська Вільна Народна Республіка.

Рік пізніше на Софійській площі проголошено слова: „Відніні воєдино зливаються віками відділені частини України — в одну велику Україну". Сповнилися мрії поколінь, Київ став знову столицею соборної -держави Українського Народу, як було за княжих і козацьких часів.

Та тій молодій Українській Державі не дали спокійно розвиватися сусіди, які пішли проти України війною. Кількарічна завзята війна, що її провадили армія УНРеспубліки на чолі з Головним Отаманом Симоном Петлюрою і Українська Галицька Армія, закінчилася, на жаль, нашою поразкою. Одначе, та героїчна боротьба Українського Народу проти чужинецьких напасників створила невмирущі традиції, створила дороговкази на майбутнє. Через боротьбу українських повстанців і дію українських революційних підпільних сил УВО, ОУН, через героїчну боротьбу Української Повстанської Армії під час Другої світової війни, Український Народ довів свою тверду волю жити вільним і незалежним державним життям.

Як у минулих роках, так і в цьому році наше відзначування Актів 22-го січня піде широким відгомоном по всіх громадах нашого поселення в ЗСА, воно відіб'ється також в американській прилюдній опінії через найвищу установу держави — Конгрес, через уряди стейтів і міст, бо і в цьому році, як і в попередніх, вони пригадують американському народові славну подію з-перед 60-ти років.

Високо оцінюючи Акти 22-го січня 1918 і 1919 років, просимо Вас, Вельмишановні Громадянки і Громадяни, подбати, щоби їхнє відзначення у Ваших громадах було як найкраще переведене. Подбайте, щоб, як і в минулих роках, так і в цьому ювілейному році губернатори стейтів і мейори міст урочисто проголосили з нагоди 22-го січня „Українські Дні", щоб в цей день були вивішені на капітолях стейтів і ратушах міст українські прапори. Поробіть старання, щоб у місцевій англомовній пресі з тієї нагоди появились відповідні статті чи нотатки.

Екзекутива УККА звертається до Вас із проханням, щоб Ви звернулись до Ваших сенаторів і конгресменів, щоб вони були присутніми на засіданнях Сенату і Палати Репрезентантів в часі, коли будуть відмовлені молитви українськими духовниками в наміренні українського народу, як також виголосили відповідні до цього промови.

У цей час, коли Москва посилює свої заходи для ще більшого поневолення України й інших народів, даймо доказ нашим братам і сестрам у поневоленій Батьківщині, що ми душею, серцем і ділом солідаризуємося з ними в їхній боротьбі за національні і людські права.

В роковини цих історичних Актів вітаємо Український Нарід на рідній, поневоленій землі.

Вітаємо ще живих між нами творців і учасників віднови Української Держави в 1918-1919 роках.

Вітаємо ветеранів Українських Збройних Сил обох Армій УНР і УГА, які зі зброєю в руках обороняли незалежність і соборність Української Держави.

Клонимо голови перед пам'яттю тих Борців, що впали у нерівній боротьбі за волю України.

В непохитній вірі, що Господь збереже Український Нарід і приверне йому вимріяну волю та незалежність, вітаємо Вас усіх браття і сестри в роковини великих січневих Актів.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

Січень, 1978 рік

СССР І КУБА РОЗ'ЯТРЮЮТЬ ВІЙНУ В АФРИЦІ — КАЖЕ ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР

Вашінгтон. — Постачанням зброї Етіопії, а раніше також і Сомалії, Совєтський Союз роз'ятрює війну між цими двома африканськими державами, як також робить це своїм заохоченням Куби посилати військові частини до тієї частини Африки — заявив президент Джиммі Картер під час своєї першої пресової конференції в цьому році, яка відбулася в четвер 12-го січня, і була передавана на телебаченні та по радіо.

На цій пресконференції, присвяченій в більшості внутрішнім справам ЗСА, Президент сказав, що його уряд кількакратно звертався до Москви із закликом припинити своє і кубинське втручання у справи Африки, додаючи, що далі робитиме заходи в цій справі, бо не тільки Америка, але всі члени Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) та інші країни вільного світу „дуже затривожені" цією діяльністю Москви і Гавани. Президент Картер, одначе, не окреслив, які саме заходи в цій справі робитиме Вашінгтон.

Відповідаючи на запити журналістів, Президент заявив, що ЗСА вважають, що ізраїльські оселі на окупованих арабських територіях, наприклад, на Сінайському півострові, є нелегальними, покликаючись на кілька резолюцій Об'єднаних Націй в цій справі. Як відомо, ізраїльський уряд повідомив, що готовий повернути Єгиптові Сінайський півострів, але плянує надалі залишити там свої оселі, які були б під ізраїльською адміністрацією і під охороною ізраїльських військових частин. Натомість єгипетський президент Анвар ель-Садат і члени його уряду заявляють, що на повернені єгипетській території не може бути ні ізраїльських вояків, ні цивільних ізраїльтян, ані жадних ізраїльських осель.

Зазначуючи, що ЗСА не збираються накидувати Єгиптові, Ізраїлеві та всім іншим країнам Близького Сходу як роз'язати їхній довготривалий конфлікт, президент Картер підкреслив, що резолюції Об'єднаних Націй можуть послужити доброю підставою для встановлення справедливого миру в тій частині світу, включно із запевненням безпеки для Ізраїля, полагодження проблеми палестинських арабів і т. д.

На початку конференції Президент виголосив заяву щодо потреби якнайшвидше роз'язати енергетичну проблему в ЗСА, вказуючи, що залежність від інших країн щодо постачання нафтової ропи послаблює економічну силу ЗСА та їх оборонну спроможність, як теж підкопує довір'я союзників Америки до ефективности американського уряду та американської економічної системи. Він сказав, що під час його недавньої поїздки по 7 країнах світу приятелі ЗСА висловлювали стурбування фактом, що ЗСА ще досі не мають програми розв'язки енергетичної проблеми, але висловив надію, що в новому 1978-му році Конгрес таки схвалить компромісові законопроєкти щодо цієї превеликої справи.

МАРИНОВИЧА І МАТУСЕВИЧА МАЮТЬ СУДИТИ В ЛЮТОМУ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Згідно з інформаціями, що останньо наспіли з України, в лютому має відбутися суд над Мирославом Мариновичем і Миколою Матусевичем, членами Української Гельсінкської Групи, що їх арештували ще 23 квітня 1977 року. Їхнє слідство повинно було закінчитися ще в серпні м. р., але його продовжили. У міжчасі Матусевичеві погрожували психіятричною лікарнею. До речі, викликаний на процес Миколи Руденка й Олекси Тихого, Матусевич відмовився складати будь-які зізнання.

В січні цього року дружині Матусевича, Ользі Гейко, дозволили на побачення з чоловіком. Гейко є теж членом Української Гельсінкської Групи, вона підписувала її меморандуми та протестні листи. Після того, як арештували її чоловіка, вона заявила про свій вихід з комсомолу. Її становище погане. Її часто викликають на переслухання в справі її чоловіка, слідчі Берестовський і Береза. У висліді тиску органів КҐБ, батько Матусевича змусив її вийти з їхнього помешкання.

Органи КҐБ продовжують допити різних громадян у справі Української Гельсінкської Групи, серед них кількаразово переслухували Оксану Мешко, Лідію Рубан (дружину Петра Рубана), Бориса Антоненка-Давидовича, Євгена Обертаса та інших. У зв'язку зі справою Андрія Климчука, якого на початку січня звільнили з львівської в'язниці і дозволили повернутися до Англії, КҐБ намагається утворити атмосферу застрашування, підозрінь та провокацій.

При кінці грудня м. р., слідчі, які вели справу Петра Вінса, повідомили його рідних, що його звільнять у найближчих днях, і це мало статися 30-го грудня. Петро Вінс, член Української Гельсінкської Групи, був арештований на початку грудня м. р. і зразу проголосив голодівку, яку провадив 22 дні. Вінса держали у в'язниці (КПЗ) в Дарниці. Петро Вінс є сином Георгія Вінса, відомого баптистського пастора, який тепер відбуває свій п'ятирічний присуд в концтаборі в с. Табага (учр. ЯД 40/5 ЯАССР).

Гелій Снєгірьов, арештований 22 вересня 1977 року, чекає тепер на суд. Він звернувся до дружини та приятелів з проханням не брати йому адвоката, бо він вирішив обороняти себе сам.

Мирослав Маринович

Микола Матусевич

Амбасадор Ґолдберг інформує про конференції в Белграді, слухає українські завваги

Вашінгтон (УІС „Смолоскип"). — Напередодні конференції Державного департаменту ЗСА в справі Белградської конференції, у понеділок, 9-го січня ц. р., в пополудневих годинах голова американської делегації на цю конференцію амбасадор Артур Ґолдберг відбув майже одногодинну розмову з двома представниками Вашінгтонського Комітету Гельсінкських гарантій для України, що ними були: голова цього комітету д-р Андрій Зварун і секретар Богдан Ясень.

Розмова відбулася в бюрах А. Ґолдберга в будинку Державного департаменту. Українські представники поінформували А. Ґолдберга, що Вашінгтонський Гельсінкський Комітет заступає на Заході Київську українську гельсінкську групу, яка з-поміж усіх інших груп у СССР стала об'єктом особливих репресій і переслідувань. На одинадцять членів Київської групи, двох засуджено на найвищий вимір ув'язнення (М. Руденко і О. Тихий), два вже більше як півроку сидять у слідчій тюрмі (М. Маринович і М. Матусевич), трьох недавно заарештовано (Л. Лук'яненко, П. Вінс і правдоподібно О. Бердник), тоді як з Московської групи заарештовано трьох її членів, а кількох видалено з СССР. Положення українських в'язнів є тяжче як в'язнів інших національностей. Тоді, коли останньо деяких в'язнів звільнено, в Мордовському концтаборі ч. 1-6, де перебувають найвизначніші українці, КҐБ застосовує різні хемікалії і психологічний натиск, щоб доводити їх до нераціональної поведінки.

В подібній ситуації знаходяться українські Церкви. Тоді, коли легально існує Російська Православна Церква, Вірменська Церква, Литовська католицька — обидві українські Церкви, Православна і Католицька, — заборонені і насильно включені в Російську Православну Церкву. Протестанти і жиди зазнають більш переслідувань в Україні, ніж в інших республіках СССР.

Політика Москви здусити будь-які національні прояви в Україні замітна ще тим, що тоді, коли до участи в Гельсінкських нарадах запрошено навіть малі держави, такі як Мальта чи Ватикан, Україну не запрошено; це ще одна спроба Москви відокремити Україну від зовнішнього світу.

Крім інформації про положення в Україні, д-р А. Зварун і Б. Ясен говорили з А. Ґолдберґом про можливості видвигнути дома-

(Закінчення на ст. 3-ій)

МОСКВА ГОСТРО ТАВРУЄ ЕСПАНСЬКИХ „ЕВРОКОМУНІСТІВ"

Москва. — Совєтський тижневик „Новоє Время", який крім російської, друкується рівнож в англійській, французькій, німецькій, еспанській, польській, чеській і арабській мовах, гостро заатакував еспанських комуністів, заявляючи, що їхні атаки на Совєтський Союз кладуть їх в табір з тими силами, які ведуть „злобну, імперіялістичну, антисовєтську, антисоціялістичну пропагандивну кампанію".

Пресове агентство ТАСС поширило цю критичну статтю в англійській мові ще перед появою дотичного числа журналу, що вказує на особливу вагу цього питання для Москви.

Стаття є фактично атакою на Мануеля Азкарате, одного з заступників голови еспанської Комуністичної партії Сантіяга Карільйя, у відповідь на його публічні заяви та інтерв'ю в західньонімецькому журналі „Дер Шпіґель", і забирає становище до питання т. зв. еврокомунізму, тобто концепції ідеологічної і політичної незалежности комуністичних партій в країнах Заходу. Слід відмітити, що журнал „Новоє Время" ще минулого року сильно заатакував С. Карільйя за думки, висловлені в книжці „Еврокомунізм і держава", яка здобуває зростаючу популярність в країнах Східньої Европи. В книжці С. Карільйо гостро критикує СССР за порушення прав людини, за здушення економічного поступу і за дальше примінювання метод сталінізму.

Відкликаючися на твердження М. Азкарате, що „ми, еспанські комуністи, відкидаємо концепцію марксизму-ленінізму і вже від довшого часу уважаємо, що деякі аспекти ленінізму є пережитками, а марксизм для нас не становить абсолютну правду", стаття у совєтському тижневику називає ці твердження „антикомуністичними" та водою на млин імперіялізму". У відповідь на твердження Азкарте, що СССР „справді не є соціялістичною державою", стаття заявляє, що „такі очорнювання не заслуговують на відповідь", а подає їх тільки на це, щоб вказати „як швидко Азакарте потапає в багні антисовєтизму".

Стаття забирає менш критичне становище до твердження Азакарте, що „основним заложенням еврокомунізму є відкинення совєтського модела суспільства і потреба його відкритої критики", підтверджуючи офіційне становище Москви з 1976-го року до питання еврокомунізму, тобто, що кожна комуністична партія має право вибрати „власну дорогу до соціялізму".

„Совєтський Союз ніколи не старався накидати свій модель", пише „Новоє Время", відмічуючи одначе, що „не можна ефективно боротися за свободу — і це відноситься до Еспанії — дискредитуючи існуючий соціялізм".

Члени Верховної Ради СССР відвідають ЗСА

Вашінгтон. — Пресове агентство „Ассошіейтед Пресс" інформує, що 22-го січня ц.р. до ЗСА прибудуть 10 членів Верховної Ради Совєтського Союзу, тобто совєтського „парляменту", і перебуватимуть в Америці протягом 11 днів. Члени Верховної Ради прибудуть на запрошення демократичного конґресмена Томаса О'Ніла з Массачусетс, спікера Палати Репрезентантів, і сенатора Роберта Бирда із Західньої Вірджінії, лідера Демократичної більшости в Сенаті.

Олександра Дубчека далі переслідують

Відень. — Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Пол Гофман у виданні цієї газети з четверга, 12-го січня інформує, що згідно з повідомленнями з Братислави, в 10-ту річницю признчення Олександра Дубчека на пост першого секретаря Комуністичної партії Чехо-Словаччини в січні 1968 року (перед тим голови цієї Партії), надходять до нього листи, деякі з них, однак, власті перехоплюють у зв'язку з тим, що останньо поліція посилила нагляд над Дубчеком.

Перебрання влади Олександра Дубчека позначилось зірванням з залишками сталінізму, який в Чехо-Словаччині оцілів довше як деінде у Східній Европі. Бажанням Дубчека було створити „соціялізм з гуманним обличчям", тому він йшов по лінії лібералізації комунізму, на що, одначе, Москва задивлялася як на загрозу для комуністичної системи. Тому, щоб якнайшвидше здавити експерименти Дубчека, в серпні 1968 році Совєтський Союз перевів інвазію з допомогою деяких членів Варшавського Пакту. Вісім місяців пізніше на місце Дубчека призначено Густава Гусака, сьогоднішнього ватажка Чехо-Словаччини.

Олександер Дубчек, якому сьогодні 56 років, живе близько Братислави наче на „внутрішньому засланні". Останнім його державним постом було призначення амбасадором до Братислави. Від цього часу він був затруднений на незначних працях в Сільськогосподарському і Лісничому управлінні Словаччини.

Хоча в останньому році О. Дубчек не був поміж тими, які підписали декларацію прав людини „Хартія-77", проте він дав свою заяву, що він підтримує їхні погляди. Члени групи „Хартія-77", які є з Дубчеком у зв'язку, заявили, що він далі вважає себе комуністом і живе в переконанні, що колись він знову відіграє ролю в чеському суспільстві.

Офіційний погляд на еру Дубчека висловило урядове видання „Соціялістична Чехо-Словаччина", в якому сказано: „У швидкому і скомплікованому процесі розвою, що його зазнало чеське суспільство, в якому люди праці навчилися мистецтва управління і кермування, зроблено промахи і помилки. Сили ворожі соціялізмові, одначе внутрішні і закордонні, намагалися використати ці труднощі і помилки для їхніх власних цілей. Їхні зусилля досягли найвищої точки в 1968 році в контрреволюційному намаганні зліквідувати соціялізм в Чехо-Словаччині".

ПАМ'ЯТАЙТЕ САМІ ТА ПРИГАДАЙТЕ ІНШИМ

Іміґраційна й Натуралізаційна Служба пригадує всім мешканцям ЗСА, які не є американськими громадянами, що вони протягом січня зобов'язані зареєструватися, зголосивши свої адреси цій Службі. Формулярі можна одержати в кожному поштовому уряді, а також у всіх бюрах Іміґраційної і Натуралізаційної Служби.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Совєтські міти і дійсність

Совєтська партійна преса — іншої там немає — і так звані ідеологічні журнали, як зрештою уся пропагандивна машина КПСС відомі з того, що вони залюбки, за вказівкою „згори", творять міти кругом особи чи історичної дати, завданням яких є викликати у читачів суперечні почування до історичних подій минувшини, базованих на правді. При тому режимні писарі не перебирають в засобах: вони виривають цитати, жонглюють ними, одним фактам протиставлять інші, максимально використовують розбіжності, наприклад серед українських політиків в часі визвольних змагань, ба навіть сварки серед еміґрантів, грають на сантиментах одних, щоб наставити їх проти інших тощо. Наглядним прикладом такої забріханої пропаґанди можуть послужити аранжовані Політбюром, Верховною Радою і Радою Міністрів СССР голосні святкування 60-річчя „великої Жовтневої революції", які голосним відгомоном відбились також з поодиноких національних республіках, зокрема в Україні, де тамошні режимники святкують не тільки 60-річчя „Великого Жовтня", але також 60-річчя „встановлення радянської влади в Україні", які почалися там шумною совєтською пропаґандою і поміщенням у газетах постанови ЦК Компартії, у якій, крім відомих совєтських мітів, повно історичних перекручень і традиційної брехні.

У зверненні, наприклад, говориться, що совєтську владу в Україні „встановляв сам український народ, який повністю піддержував комуністичну партію", яка, за допомогою народу, „повністю ліквідувала українських буржуазних націоналістів". Також „федерація України з Російською ССР" знайшла, мовляв, „повне схвалення українського народу". Очевидно звернення ЦК Компартії України промовчує такі совєтські „досягнення" на економічно-господарському відтинку, як штучний голод в Україні, організований Йосифом Сталіном і його соратниками, масові депортації і ув'язнення інтеліґенції, масове нищення української провідної верстви, включно із сучасними совєтськими „досягненнями" та висиланням ненадійних осіб до психіятричних заведень КҐБ, особливо тих, які, продовжуючи українські визвольні змагання з 1917-21-их років, змагаються за національну і соціяльну свободу своїх народів і права людини у їхніх країнах.

Володимир Щербицький, ставленик Москви в Україні, виступаючи недавно на нараді Пленуму ЦК Компартії України, присвяченому поліпшенню виховання молоді в комуністичному дусі й поповнення рядів Компартії „молодим наростом", говорив про „нові зміни", про „непохитну вірність українського народу заповітам великого Леніна, справі Комуністичної партії".

Український народ вже не один раз переживав ці совєтські „зміни" і на власній шкірі відчував тиск партійної машини та численних партійних наставників, які не тільки намагаються контролювати фізичне життя населення, але також, вдираючись в душу народу, бажають унапрямлювати його думки й почування. Тому цілком слушно в Україні побоюються, що у зв'язку з прийняттям нової совєтської конституції, гучним святкуванням „Великого Жовтня", а в Україні „встановленням совєтської влади", розпічнеться пропаґандивний і фізичний тиск на населення, пов'язаний частинно з розгорненою на сторінках совєтської преси боротьбою з „українськими буржуазними націоналістами", праця яких не дає спокійно спати комуно-московським імперіялістам, які твердять, що українські національні почування є злочином, а боротьба за національні права є „видумкою західніх імперіялістичних пропаґандистів", бо національне питання в СССР вже, мовляв вирішено. Але піднесення тієї теми на сторінках совєтських газет і журналів, свідчить про щось протилежне.

Софія Наумович

„УКРАЇНА — МОЯ ЗЕМЛЯ" У ФРАНЦІЇ

Париж. — Молоді жінки й чоловіки, які „не хотять іти втертими шляхами", а виховані у Франції й просяклі тверезим раціоналізмом, якого так бракує українцям, — вийшли з українського „ґетто" і влаштували виставку українського прикладного мистецтва у французькій парафіяльній залі та для французів у першу чергу. Тому й усі предмети: картини, різьба на дереві й металі, кераміка, писанки, вишивки, малюнки на шовку, коралі, хустки тощо — були до продажу, за винятком старовинного козацького строю з 15-го ст., надітому на манекена, що таки зразу привертав увагу глядача, та української хати в міньятюрі, запроєктованої та виконаної молодим священиком о. Р. Салевичем з Ліону. Різнородність і мистецьке виконання, зокрема писанок пані Основич, при не високих цінах, дали змогу багатьом українцям і французам придбати собі оригінальні дарунки у передріздвяний „Свято-Миколаївський" час.

Паризьку виставку попередила на декілька днів ця ж сама виставка у Ліоні, яку зорганізував о. Салевич, притягнувши ліонську публіку — оригінальним засобом: він запросив на відкриття виставки відомого у Франції нашого земляка Леоніда Плюща. І ось маємо перед собою два ліонські часописи, які звітують про українську виставку, пов'язуючи її рівночасно з промовою Л. Плюща. „Лє проґре" з 24 листопада 1977 р. містить довгий репортаж Бернара Франжіна, в якому читаємо м. ін.: „Це ні колишній політв'язень, ні марксист, ні математик, якого ліонський український клюб приймав учора в особі Леоніда Плюща для відкриття виставки, присвяченої мистецьким і культурним традиціям козацької землі. Це був, перш за все, син України".

Передавши далі свою розмову з Плющем про оборону в'язнів, Гельсінки, Міжнародну Амнестію тощо, автор продовжує: „І він повертається в Україну, бо ж у цьому Клюбі зреконструйовано макету традиційної хати звідтіля, а також тому, що де він не був би, він дихає київським повітрям. Він завважує: „Тут не здогадуються навіть, що проблема України — це центральна проблема в СССР. До речі, я можу зв'язатися з різними інтелектуалами і журналістами звідтам, але з українцями — це неможливо. Бо якщо мене вони заарештували, то це також тому, що я був українським сепаратистом." ... Коли його запитав про здоров'я, він не хотів про те говорити: „Я маю деякі залишки пошкоджень від хемікалій, які мені насильно давали, але це не важливе". І автор додає від себе: „Це — минуле, а тепер захоплює його куди більше майбутнє."

Це інтерв'ю, яке помістив також „Лє Журналь" з цієї ж дати, має заголовок: „Леонід Плющ у Ліоні: Еврокомунізм народився в Україні ще в 1920 року". У цьому щоденнику на іншій сторінці стаття: „Україна — моя земля", — хвилююча виставка." Читаємо в ній: „Комітет мистецтва і культури" з о. Романом Салевичем на чолі, зорганізував виставку, в якій багато гарних речей. Козак із 15 ст. природної величини вітає вас на порозі й ви проходжуєтесь поміж керамікою з лагідними заокругленнями, витонченими, барвистими вишивками, попри вітрини з монетами, етажерки з книжками для бібліофілів. Ви віднаходите старовинний Київ та згадки про великого поета України Тараса Шевченка. Леонід Плющ, якого можна рідко бачити, забажав бути на відкритті цієї виставки, що тривала до половини грудня".

На іншому місці редактор „Лє Журналь" переповідає промову Плюща, даючи статті такий заголовок: „Леонід Плющ перед українцями Ліону: Інтернаціоналізм починається від любови до батьківщини..." У тексті продовження: „Я зрозумів велику помилку К. Маркса. Він хотів розв'язати національні проблеми, звужуючи їх до питань економічних і соціяльних. Я — інтернаціоналіст, а він був космополіт. Інтернаціоналізм починається від любови до своєї нації, — точнісінько так само, як любов ближнього починається від любови себе самого". Далі репортер розказує: „Худенька, згорблена силуета, монотонний голос у Л. Плюща. Біля нього перекладач із дзвінким голосом. Учора на вул. Дофін, цей математик, що вирвався з психіятричного ґулаґу, відкривив виставку „Україна — моя земля". Посередині бандур, ікон і писанок, о. Роман Салевич пояснює мету виставки: „Треба тримати зв'язок, треба оживляти українську культуру." А. Л. Плющ підтверджує: „Москалі придушують українську культуру. Коли б ми були тепер у Києві, замість у Ліоні, вони нам сказали б: „Як це можливо, що тут усі картини, всі предмети виключно українські? Ви — націоналісти!" І він закінчує: „Але я вірю у відродження української батьківщини!" Поміж різними високими особистостями, був теж голова ініціятивного Синдикату м. Ліону".

Усі статті ілюстровані світлинами з виставки, зокрема „Козак з 15 ст.", Леонід Плющ під час інтерв'ю з Бернаром Франжіном", „Українська хата".

З ПОЗИЦІЙ СИЛИ ЧИ СЛАБОСТИ?

(З ПРИВОДУ SALT II ПЕРЕГОВОРІВ)

II

III. Азійський фронт

Коли в Европі ситуація менш більш устабілізована, особливо після Гельсінкських договорів, в Азії Совєтський Союз наявно є у відступі.

Найважчим ударом був повний розрив із Китаєм. Після смерти Мао, совєти намагались наладнати відносини з новим проводом, але китайський націоналізм за сильний, щоб у зударі з російським могло дійти до якогось компромісу.

Китай не тільки, не є готовий брататись з Москвою в ім'я „святого Маркса", але паралізує впливи Кремля у світі де тільки може, піддержуючи цим посередньо ЗСА. Відомо, що в Анґолі китайці співпрацювали з американцями і там совєти не були б побідили, коли б не неґативна постава до анґольської авантюри американського Конґресу. Після „видворення" совєтів з Єгипту, Китай тихо попирає ролю Америки на Близькому Сході. Китай ставиться прихильно до прокомуністичної Асоціяції південно-східніх азійських країн ASEAN -у (Таі, Маляйзія, Індонезія, Сінґапор і Філіппіни). Позитивна теж політика Китаю супроти держав ANZUS (Австралія, Нова Зеляндія і ЗСА). Все це має на меті виелімінувати совєтські впливи в Південно-східній Азії і радше вдержати там, для противаги совєтам, американські інтереси. Північна Корея і В'єтнам, хоч використали ресурси совєтів у їх війнах, мають нині ближчі зв'язки з Китаєм і з Европою, чим із СССР. Північна Корея звертається радше про фінансову піддержку до Японії, а В'єтнам до Франції і ЗСА, чим до СССР. Грає тут ролю не тільки нехіть до росіян, бо вони свідомі того, що коли Кремль його піддержує, то з метою власної користи, (в чому так гірко пересвідчився Садат!), але й те, що ці далекосхідні режими здають собі справу з того, що Захід має ресурси, щоб допомогти їм стати на ноги, постачаючи їх технологією і заспокоюючи їхні конкретні матеріяльні потреби, а не СССР, що не може заспокоїти поживою своїх людей.

Китайський стиль марксизму-комунізму не є тотожний із кремлівським його виданням, і не можна сказати, що як переходова стадія економічного розвитку від февдалізму, він аж такий противний населенню. Коли брати до уваги китайську його форму, то мабуть чи це не одинока форма організації суспільства, щоб засипати ту так глибоку там проґалину між багатіями і нуждою мас. Що цей азійський комунізм, це не „Інтернаціоналізм", совєтського зразка, найкращим доказом є теперішній зудар між В'єтнамом і Камбоджією, що доказує, як глибоко вкорінені націоналізми там діють, навіть під комуністичною верхівкою. Китай колись пробував, але давно закинув намагання підкорювати собі народи південно-східньої Азії. Народи ці, відперши у минулому ті зазіхання, мають нині більше довір'я до Китаю, чим того дальше на північ совєтського сусіда.

Доказом послаблення впливів Совєтського Союзу в Азії є новий зворот у політиці Індії під новим прем'єр-міністром Янатою, що наглядно доказує новорічна візита президента Картера в Індії.

Свої впливи в Азії хоче СССР доказати наявністю сили у формі фльоти. Але азійські народи думають так: Америка мала теж сильну фльоту, може і сильнішу як СССР, і програла у В'єтнамі, то не страшна нам і ця фльота...

Ерозія комуністичної ідеї вирощеної у Москві та принада економічного потенціялу Заходу — це два головні чинники, що випихають Москву з Азії. А то не абияка сила на південь від Сибіру: більш як півтора мільярда населення СССР, в чому хоч половина ворогів, в якому числі іранської крови таджіки, і мусульманскої віри узбеки, туркмени та інші.

ІУ. Вся надія на зброєння

Не принадити вже нині совєтам нікого гарними гаслами й ідеями. Що їм отже осталось? Ракети, танки, фльота, зброя. На розбудову воєнного потенціялу видали вони мільярди і мільярди. Обмежували внутрішню консумпцію, нарід бідував, щоб режим міг почванитись отими далекосяжними потужними ракетами, як оце останнє чудо — SS-20, підводними човнами, фльотою і т. п.

Очевидно в ході тієї мілітарної розбудови набрав величанського значення і впливів „мілітарно-індустріяльний комплекс", як ми це називаємо тут в Америці. Нині політичний провід не може легко вирішити ніякого питання, зв'язаного з безпекою, без порозуміння з тим „комплексом", і на випадок конфлікту між партією і тим „комплексом" мабуть той, хто тримає зброю, таки виграв би. Хрущов прийшов до влади при допомозі мілітарних кругів, а введення в склад Політбюра міністра оборони теж свідчить про ті впливи. Не маючи інших атутів, що свідчили б про „силу" країни, СССР не може так легко йти на компроміси, де треба б погодитись на обмеження зброєнь. Коли б прийшло до повного порозуміння, прийшлось би, мабуть, совєтам знищити деякі роди ракет, припинити розвиток других, а це їм стільки коштувало. Але з другого боку вони свідомі, що „перегонів" із Америкою їм не виграти. Вони збудують SS-20 — Америка MX–мобільні ракети, вони Бекфаєр — Америка „кружляючі ракети", вони... і так без кінця. А хто економічно дужчий витримати такі перегони?... Відповідь ясна.

Тому Кремль піде на компроміси. Може і ЗСА прийдеться багато поступитись, щоб дати Москві ілюзію, що вони „виграли", що вони сильніші... Але це будуть тільки ілюзії, бо про „силу" в нинішніх умовах не рішають ракети. Компроміс мусить бути теж так складений, щоб заспокоїти не тільки московських, але й американських „яструбів", а це теж діло не легке.

„Яструбячі" кремлівські круги прив'язують дальше надто велику вагу до переваги зброї. Але більш вдумчиві совєтські політичні круги здають собі справу з того, що совєтам конечно вийти з ізоляціоналізму, який приписав Сталін. „Економіка рішає все" — це був їх клич, і він здійснюється в спосіб, що наводить їм багато турботи. Їм немає іншого виходу, як переконати світ, що вони закинули ідею заволодіти світом, та що готові на співпрацю без задніх думок підміновувати Захід. Дійшло, мабуть уже і до їх свідомости, що зброєнням нічого не досягнуть, а тільки винищать свої ресурси. Розвиток подій іде іншими шляхами, ніж той, який накреслив Ленін тому більш півсторіччя. Економіка таки рішає, а коли нині є тільки світова економіка, і економічна ізоляція немислима, то і їхня ідеологічна ізоляція не вдержиться.

В тому промінь надії для Заходу. Але як далеко зможе Кремль піти на ту співпрацю з Заходом, щоб не заперечити принципів, на яких спирається режим — це ще важко передбачити. На всякий випадок, на що можна надіятись, то радше на деякі ступневі зміни у відношенні між Заходом і Сходом, зміни, що можуть бути кориснішими і для нас. На війну нам не надіятись. Ні Америка, ні Совєтський Союз, ні ніхто інший її не зачне. Очевидно і не нам її зачати, хоч деякі наші круги так упевняють про її неминучість.

(Кінець)

З НАШИХ БУДНІВ

РАДІЯЦІЯ

Виходить так, що телебачення винайшли вчені голови не для того, щоб люди мали на що подивитися, а на те, щоб мали защо посваритися. Принаймні так твердить мій сусід і земляк з Бібрецького повіту, пан Татух, після родинної суперечки, що виникла між ним та його дружиною, пані Татушихою, з приводу новорічної телевізійної програми, яку передавали на 2-му каналі з готелю Волдорф-Асторія в Ню Йорку.

Сказати б правду, мій сусід не належить до ентузіястів телебачення такої міри, як його дружина. Він — людина студіозна: коли вже вичитає все, що надруковане в „Свободі", від заголовка аж до пригод Тарзана, тоді сягає рукою на полицю по старі календарі-альманахи і вглиблюється в лектуру поважних статтей — на історичні теми або союзові. Натомість його дружину, пані Татушиху, просто неможливо відорвати від телевізора, а ще тоді, коли на програмі йдуть її улюблені „шови", скажемо, „Піраміда" або якась любовна драма.

На новорічну програму з участю канадської королівської оркестри та різних славетних артистів, пані Татушиха чекала нетерпляче як тільки подала вечерю на стіл і накрутила собі волосся. Однак палким її бажанням було насолоджуватись цією програмою в товаристві рідного чоловіка. І треба підкреслити, що пан Татух льояльно застосувався до жіночих бажань: зробив собі так званого „гайбола" і, встромивши ноги в пантофлі, розсівся вигідно у фотелі, готовий до телевізування, — як писав колись покійний Микола Понеділок.

Але, що з того?... Тільки заграла оркестра, а по паркетах закрутились танцювальні пари, як мій сусід і земляк відставив набік недопиту склянку, схилив голову на груди а руки схрестив, вибачайте за слово, на животі, та як захропів, як засвистів носом, то заглушив отим своїм свистінням музиканта з найбільшою трубою! Даремне пробувала пані Татушиха вирвати його з Морфеєвих обіймів — тягла за рукав, щипала за вуси і штуркала ліктем під це ребро, звідки Ева вийшла з Адама на світ Божий!... Програма йшла, нюйоркчани шаліли, трубіли, цілувались, зустрічали Новий Рік, а пан Татух спав солодким сном пенсіонера! Потім пояснював дружині, що це відав з телевизора виходить якась така радіяція, що вона чоловіків присипляє, а жінок роздражнює і всякі грішні думки чи забаганки в них будить. Саме за ці грішні думки дійшло потім до родинної перепалки...

Ікер

Ярослав Падох

СОВЄТСЬКА СПРАВЕДЛИВІСТЬ НА ПРИКЛАДІ ПРОЦЕСУ Д-РА МИХАЙЛА ШТЕРНА

III

Після вступних питань, суддя відчитав акт обвинувачення, в якому закидується обвинуваченому вимагання й одержування хабарів за виконування своїх службових обов'язків лікаря, каране за статтею 168 Кримінального кодексу Української ССР карою від вісім років в'язниці до кари смерти, та за обман, караний за ст. 143 уст. 2. позбавленням волі до п'яти років й конфіскатою майна. Акт обвинувачення уточнює, що першого злочину допустився обвинувачений на шкоду 21 пацієнта, які були примушені дати йому дослівно дві гуски, три відра яблук і 775 рублів. Знову ж при допомозі другого злочину-обману, обвинувачений присвоїв собі на шкоду 19 осіб когута, 70 яєць і 754.03 рублів. Вичислені предмети та суми говорять голосніше про умови життя в Совєтському Союзі й становище лікарів, як про злочини, приписувані обвинуваченому, навіть як би він їх допустився.

Обвинувачений д-р Штерн заперечив всяку вину й бажав вияснити справу, та суд вирішив, що найперше слід переслухати покривджені особи, як допоміжних обвинувачів.

Відважні свідки

Прокурор покликав кількадесят пошкодованих і свідків. Оборона також вимагала покликати свідків на оборону, що суд відложив на пізніше. Крізь судову залю почали проходити свідки. Вони мали ствердити, що обвинувачений відмовляв їм лікарської допомоги в амбуляторії доки не дістав хабаря, але крім кількох явно спрепарованих свідків, всі прокурорські свідки єдиним голосом, з подивуґідною відвагою заперечували всяку вину свого колишнього лікаря, а й його нерідко хвалили й дякували за вилікування їх, їх дітей, чи внуків. Ця відвага тим більш вимовна, що всі вони, під примусом або шляхом обману, підписали раніше заяви, обтяжуючі д-ра Штерна, які тепер в обличчі суду й прокурора прийшлося заперечувати.

Ось для прикладу декілька сцен із переслухання пошкодованих і свідків:

Пошкодований селянин Михайло Сушко мав подати в слідстві, що д-р Штерн дав йому ліки вартости 30 копійок й зажадав 10 рублів, які він йому дав, після перевірки стану здоров'я сина й одержання ліків.

Суддя: Скільки ви дали йому?
Сушко: Десять рублевий банкнот.
Суддя: Десять рублів. Він не вимагав цих грошей?
Сушко: Він не сказав нічого. Я дав їх йому самий. Скажім, це було за його добре відношення до мене.
Прокурор: Чи ви питали доктора про ліки?
Сушко: Я питав. Він сказав, що все буде добре.
Прокурор: Чи ви питали скільки вони коштують?
Сушко: Так. І він сказав, дивіть, тут каже 30 копійок. Він не вимагав нічого від мене. Він не жадав нічого.
Прокурор: Чого він не вимагав?
Сушко: Він не вимагав нічого.
Суддя: Чи усвідомлюєте собі, що ви змінили зізнання, яке ви подали в часі слідства?
Сушко: Штерн не казав скільки грошей маю йому дати, я дав йому самий. Я не маю до нього ніяких претенсій.
Прокурор: Показує раніше зізнання Сушка.
Суддя: Чому ви дали йому десять рублів, як лік коштував 30 коп.
Сушко: Я хотів йому подякувати. Ми полюбили доктора.
Суддя: То чому ви свідчили, що він жадав 10 рублів?
Сушко: Вони мені сказали...
Прокурор: Чи хтось поучував вас, як поводитися в суді?
Сушко: Вони прийшли...
Прокурор: Хто?
Сушко: Слідчий. ( ). Сміх на залі.

Суддя стверджує, що ціна на ампулці з ліками є вимазана.

Сушко оглядає ампулку й каже: Може її можна було побачити. Ціна була тут.

Оборонець: Ми побачили, яке певне є це зізнання (в слідстві), але найдивніше це, хто вимазав ціну. Будемо мусіти про це запитати (слідчого) Кравченка...

Зізнає „пошкодований" селянин Петро Малішевський, який в слідстві подав, що дав Штернові вимаганого хабаря 19 рублів, а потім Штерн зажадав дати ще всьо, що він має. Тепер твердить, що крім ціни за ліки лишив п'ять рублів з вдячности так, що обвинувачений того не бачив.

Прокурор: Чому ви дали йому п'ять рублів?
Милишевський: За добре прийняття нас.
Прокурор: Але ви раніше вияснили це інакше.
Малішевський: Це те, що я сказав слідчому.
Прокурор: Але тут є розходження.
Малішевський: Я сказав тоді правду і говорю тепер.

Свідчить пошкодована Марія Поліщук, селянка. В слідстві мала подати, що обвинувачений за лікування сина й ліки зажадав 45 рублів, когута й 20 яєць, які йому дала. Тепер заперечує це.

Прокурор: Коли ви дали йому гроші?
Поліщук: В аптиці, або поза нею, не тямлю.
Прокурор: За що?
Поліщук: В аптиці додали й не було досить грошей.
Оборонець: Чи він жадав грошей?
Поліщук: Борони Боже! Ні.

Зізнає селянка „пошкодована" Віра Безносюк, яку обвинувачений мав ошукати, жадаючи гроші за закордонні ліки.

Безносюк: Я дала йому десять рублів, але він не видів. Я впхала їх в його кишеню у плащі, який висів. Він того не завважав.
Оборонець: Хто казав вам, що маєте лишити десять рублів?
Безносюк: Я сама рішилася.
Оборонець: Чи маєте яку претенсію до обвинуваченого?
Безносюк: Не маю. Я вдячна йому.

Зізнає „пошкодований" Дмитро Поліщук, селянин, який мав у слідстві подати, що дістав від д-ра Штерна ліки вартости 2 рублі, за які він зажадав 25 рублів, які Поліщук йому заплатив.

Суддя: Скільки ви йому заплатили?
Поліщук: Я не тямлю, 15 або 25 рублів. Я вдячний йому за вилікування мого сина. Не маю ніякої претенсії до нього.
Прокурор: Чи ви питали його, скільки грошей маєте йому дати?
Поліщук: Ні, я не питав. Я дав йому гроші самий.
Прокурор: А що ви сказали в часі слідства?
Поліщук: Я сказав дослівно це саме.
Прокурор: На, читай.
Поліщук: Це займе мені цілий день, щоб прочитати. Я не вмію добре читати.
Суддя: Читає: „він взяв пачку зі своєї течки, дав мені і сказав: дай мені 25 рублів". Чи це правда?
Поліщук: Якщо це є написане там, то мусить бути правдиве.
Штерн: Він неграмотний, сільський секретар написав а, він підписав, не вміючи читати. Ця справа це скандал.

Зізнає свідок Ольга Пшик, яка мала в слідстві подати, що обвинувачений шляхом вимушення дістав від неї курку й інші продукти за лікування її сина.

Прокурор: Ви подякували докторові?
Пшик: Так.
Прокурор: Як?
Пшик: Я тільки сказала йому: дякую!
Суддя: Що ви сказали слідчому? Я можу прочитати.
Пшик: прошу, читайте. Я не дала йому нічого. Він не вимагав нічого.
Суддя читає: „Я дала йому курку".
Пшик: Боже борони! Я ніколи не дала! Я піду просто до слідчого й скажу йому, що він повинен встидатися за написання таких речей. Все щодо курки є фальшиве.
Суддя: Чи це ваш підпис?
Пшик: Так, це мій підпис, але я того не бачила. Він читав, але я ніколи не сказала нічого про курку.
Штерн: Можете сказати, хто врятував вашого чоловіка?
Пшик: Ви (плаче). Він був спаралізований.

Зізнає свідок Степан Байда, який мав у слідстві зізнати, що д-р Штерн в лютому 1972 р., під претекстом допомоги у придбанні закордонних ліків, які тільки він має, виміг на нім, що дав йому 80 рублів. Ліки вартували лише 9.76 руб. тепер зізнає, що д-р Штерн лікував його два місяці й дав йому багато застриків в шпиталі і в себе вдома.

(Продовження буде)

І перводрук причинився до розширення зв'язків між „братнім російським і українським народами"

З великими парадами, — інформує київська „Культура і Життя", — 26-го листопада ц. р. у Львові влаштовано відкриття пам'ятника засновникові друкарства Іванові Федорову, де чотири сторіччя тому, (1572р.) він у заснованій ним друкарні видав „Апостола" і першу „Азбуку" з граматикою. Постать з бронзу першого друкаря стоїть впоряд з вулицею, названою його іменем, неподалік будинку, (колись церква Онуфріївського манастиря) в якому була друкарня. На відкритті пам'ятника відбувся мітинґ, на якому приявна совєтська режимна „сметанка" підкреслювала, що діяльність Івана Федорова не тільки сприяла розвиткові книгодрукування слов'янських народів, але і ...спричинилась до „розширення і зміцнення зв'язків між братніми російським і українським народами", — пише „Культура і Життя".

„Ялинка" для дітей

83-ий Відділ Союзу Українок Америки щороку влаштовує незвичайно гарну і корисну імпрезу — „Ялинку" для дітей. Ці щорічні „Ялинки" притягають дітей не тільки з Ню Йорку, але й з околиць — з Пассейку, Йонкерсу, Нюарку, Джерзі Сити тощо. Вони дуже дбайливо приготовані з метою дати дітям нагоду пережити глибокі змістом, але приступні різдвяні сценки, почути українські колядки та провести кілька годин на грах і забавах разом з цілою великою громадою української дітвори.

Цьогорічна „Ялинка", яка відбудеться у цю неділю, 15-го січня ц.р. о год. 2:30 по пол. в залі школи св. Юра в Ню Йорку, також має у програмі сценку „Різдвяний сон" за Юрою Шкрумеляком, колядки та гри і забави і, очевидно добрий буфет.

Л.Ю.

Піттсбурзька громада відзначила потрійні роковини

У неділю, 20- листопада м.р., в Піттсбургу відбулася Академія, якою місцева українська громада величаво відзначила три історичні події; 60-річчя Української Національної Революції, 59-ті роковини Листопадового зриву й 35-річчя постання УПА.

Святкування, що його підготовив Відділ ОУА „Самопоміч" при активній співпраці місцевих громадських і професійних організацій, проходило під знаком вірности українським національним ідеалам, що їх 60 років тому видвигнула Національна Революція і які навіки закріпили своєю святою кров'ю хоробрі вояни Армії УНР, УГА, Карпатської Січі, Дивізії УНА та УПА.

Святочну Академію розпочато о год. 3-ій по полудні американським і українським національними гимнами та молитвою, що її провів о. протопресв. Микола Невмержицький, парох української православної церкви в Піттсбургу.

Офіційно академію відкрив і нею проводив відомий на терені Піттсбурґшини активізатор громадського життя, голова місцевого Патріярхального Осередку інж. Сидір М. Тим'як, що в своєму короткому вступному слові вказав на важність відзначування національних річниць та привітав поіменно чотирьох, присутніх на залі отців обох українських визвольних змагань та чільних громадян Піттсбуржчини, а серед них визначного суспільно-громадського і політичного діяча - співтворця УГВР проф. Івана Вовчука.

Опісля виступив хор „Самопоміч" під диригентурою Ізидора Луковського, який у мішаному складі відспівав „Засяло сонце золоте" і „Зірвалася хуртовина", а в жіночому складі „Карпати" та „зажурились галичанки". Мистець слова Катерина Довбенко, голова піттсбурзького Відділу Союзу Українок відрецитувала вірш Романа Купчинського „Перший Листопад". Рецитація на тлі глибоко патріотичного вступу зробила велике враження на присутніх та ще більше піднесла святковий настрій.

Святочну доповідь виголосив гість з Клівленду, колишній старшина УПА Степан Зорій, що його представив інж. Тим'як, доповідач у своїй змістовній і прекрасній формою доповіді з'ясував ідейно-політичну тяглість боротьби українського народу за державну незалежність та вказав при цьому на головні завдання, що стоять перед українського міграцією в площині допомоги тій визвольній боротьбі нашого народу.

Після доповіді виступив знову хор „Самопоміч" під проводом І. Луковського, який гарно відспівав кілька стрілецьких і повстанських пісень. З великим ентузіязмом зустріли учасники свята виступ танцювального ансамблю „Полтава" - гордість піттсбурзької громади, який вміло виконав ряд українських танків.

Заключним словом голови місцевого відділу „Самопоміч" Михайла Барана та спільним відспіванням пісні-молитви „Боже Великим" закінчено це вдале під кожним оглядом свято патріотичної української громади Піттсбуржчини.

п.г.-ця

20-ліття УМІ, Відділ Вашінґтон

ВИКОНАВЦІ ПОПИСУ-КОНЦЕРТУ 5 ЧЕРВНЯ 1977 з нагоди 20-ліття існування УМІ, Відділ Вашінґтон, Д. К. На фото (зліва) сидять: М. Сілецький; проф. Т. Богданська, през. УМІ; Т. Луцька; проф. О. Сушко-Наконечна, дир. Відділу УМІ Вашінґтон; мґр муз. Л. Дячок. Перший ряд (стоять): І. Сокіл; К. Масник; Т. Яримович; О. Курилас-Добчанська, Б. А.; С. Наконечна, Б. С.; Л. Курилас; М. Е. Кіс, Б. А.; Д. Терпак, Б. С.; Н. Сокіл. Другий ряд (стоять): Р. Лев; О. Лев; Х. Лев; Д. Пацлавська; О. Будна; А. Будний; О. Пацлавський.

У неділю, 5-го червня, 1977 о 2-ій год. по полудні, заходами Українського Музичного Інституту (УМІ), Відділ Вашінґтон, Д. К., відбувся попис - концерт з нагоди 20-літнього існування Відділу. Попис - концерт відбувся в залі церкви св. Колюмба. За словами одного із приявних на концерті — це була одна із рідкісних імпрез, що залишила у кожного із учасників милий, позитивно - будуючий спомин.

Підготова та організація імпрези була в руках Ольги Сушко - Наконечної, співачки та піяністки, директора УМІ, Відділ Вашінґтон. П. Сушко - Наконечна виростала в атмосфері світлих традицій Львівського музичного життя, віденської музичної культури, і має фаховий вишкіл світової слави піяністів, як професори: Л. Мюнцер, К. фон Швіглік, А. Рудницький, В. Барвінський; і співаків-професорів: Л. Улуханова, Е. фон Йон, Зінґер - Буріян і Г. фон Бравн. Співпрацювала вона з визначними українськими музиками - композиторами, диригентами та діячами музичного мистецтва, як: Ст. Людкевич, д-р Н. Нижанківський, М. Колесса, Н. Городовенко та інші. Тепер вона передає своє знання нашій талановитій молоді.

З нагоди 20-ліття УМІ прибула до Вашінґтону наша відома піяністка і президент УМІ Таїса Богданська. Напередодні попису-концерту відбулися річні іспити учнів Відділу, на яких пані Богданська була предсідником Іспитової комісії.

Програма попису - концерту включала виступи учнів від наймолодшого віку кляси музичного садочка, теперішніх учнів, колишніх студентів УМІ Відділу Вашінґтон, та вокального ансамблю, з яким працює пані Сушко - Наконечна. Були виконувані сольо фортепіянові, сольоспіви, дуети та гуртові співи дітей і молоді.

На початку концерту пані Сушко - Наконечна привітала всіх присутніх і зокрема дорогу гостю, яку попросила до слова. Пані Таїса Богданська, привітавши від Головної Управи УМІ приявних на залі гостей, поділилась своїми споминами і розказала кілька жартівливих пригод із життя молодих адептів мистецтва.

З черги під звуки бадьорого маршу виступив наймолодший гурток учнів: Оксана і Андрій Будні; Христина, Олеся і Рута Леви; Дозя і Омелян Пацлавські. Діти з молодечим запалом відспівали в'язанку українських народних пісень. Гуртовий спів чергувався із сольоспівами та дуетовими виступами дітей.

Після вокальної точки, присутні мали змогу змогу почути фортепіянові твори світових і українських композиторів у виконанні: О. Будної (И. С. Бах — „Менует", К. М. фон Вебер — „Запрошення до вальса", А. Омельський — „Ой під гаєм, гаєм"... і „Кину кужіль"...); Хр. Лев (М. Аарон — „Тарантеля" і „В крамниці ляльок", В. Пальмер, А. В. Летко — „Фрере жаке", А. Омельський — „Взяв би я бандуру"); Д. Пацлавської (И. С. Бах — Сольжеджієтта, И. Брамс „Вальс", В. Барвінський — „Телятко"); Т. Луцької (В. Косенко — „Менует", Д. Кабалевський — „Колискова", Р. Шуман — „Північна пісня").

З черги виступила Іванка Сокіл із сольоспівом (Д. Січинський — „Заграй ми цигане") і в дуеті (С. Людкевич — „Бодайся когут знудив") із своєю молодшою сестричкою Наталкою. Першу частину концерту закінчили студентки середнього курсу гри на фортепіяні: К. Масник (Ф. Шопен — Прелюд оп. 28. ч. 20, І. Соневицький — „Ой у лузі червона калина"); Н. Сокіл (М. Любарський — „Пісня", В. Барвінський — „Півники молотять"); і І. Сокіл (С. Людкевич — „Сумна пісенька", В. Барвінський — „Колискова").

Усі виконавці першої частини — це учні УМІ кл. п. О. Сушко - Наконечної, а Т. Луцька кл. пані Л. Ганущак - Туркевич.

У другій частині концерту виступали гості - виконавці та колишні студенти УМІ, кл. О. Сушко - Наконечної. Після дуету „Там на горі сніг біленький" — в опрацюванні В. Косенка, що його відспівали Дарія Терпак і Софійка Наконечна, Марко Сілецький, студент композиції в Мерилендському університеті, виконав сонату ч. 12 А. Скарлятті. Опісля Лярика Дячок, мґр музики, лавреат першої нагороди в конкурсі композиції стейту Мериленд, 1976 р., відіграла на фортепіяні надзвичайно цікаву та ефектовну частину своєї композиції модерного напрямку.

Останньою точкою програми був виступ молодечого ансамблю в складі: О. Добчанська, Л. Курилас, М. Е. Кіс, С. Наконечна, І. Сокіл, Н. Сокіл, Д. Терпак, Т. Яримович і М. Яросевич. Ансамбль відспівав: М. Фоменко — Молитва за вітчизну; Ст. Людкевич — „Українська баркароля" і „Гагілка"; і І. Недільський — „Молоді ми".

Фортепіяновий супровід до всіх згаданих співочих виступів концерту був у руках пані О. Сушко - Наконечної.

На прохання директора Відділу передати хоч частинку із свого недавнього концерту в Карнеґі Ресайтел Голл в Ню Йорку, пані Т. Богданська заграла Ф. Мендельсона „Рондо Капріціозо" і як наддаток В. Косенка — „Токкатіну".

На закінчення концерту, під оплески всіх присутніх учні подали квіти для обидвох пань.

Успіх концерту, в якому відчувалося і в наймолодших виконавців почуття відповідальности у виконанні своїх точок, треба завдячувати не лише солідній фаховій підготові, але також діловій співпраці: учень - учитель - батьки.

О. Н.

„Куренння є повільним самогубством" — каже секретар здоров'я

Вашінґтон. — Джозеф Каліфано, секретар здоров'я, освіти і суспільної опіки, в середу, 11-го січня, заявив, що з уваги на те, що „курення — це повільна форма самогубства", уряд президента Джіммі Картера запропонує ряд заходів, які спричинилися б до зменшення кількости курців, як також заохотили б курців курити менше цигарок.

Каліфано, який колись сам курив три пачки цигарок денно, але цілком перестав курити в 1975-му році, поінформував, що його Департамент запропонує, щоб були підвищені податки на кожну пачку цигарок, що повинно заохотити курців цілком перестати курити, або принаймні обмежити кількість цигарок, як також запропонує, щоб була встановлена заборона курити на всіх літаках, в урядових будинках та інших приміщеннях. Крім того, Департамент здоров'я, освіти і суспільної опіки плянує поширити свою кампанію проти курення, як теж заохочувати телевізійні сітки та радіостанції частіше передавати оголошення про загрозу для здоров'я від цигарок та інших тютюнових продуктів.

Амбасадор Ґольдберг...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

гання в Београді, в справі звільнення з ув'язнення всіх членів Гельсінкських груп в СССР, іміграції українських учасників демократичного руху в Україні на Захід, реакції делеґатів СССР на виступ в обороні прав людини і окремих політв'язнів в СССР, можливість продовжити Беоґрадську конференцію до часу звільнення з ув'язнення членів Гельсінкських груп.

А. Ґольдберґ висловив своє негодування, що американська преса дуже мало пише про Беоґрадську конференцію, а зокрема він не може зрозуміти пасивного ставлення етнічної преси до проблем, які обговорюються в Београді. Він висловив негодування позицією канадської делеґації, яка цих справ в Београді майже взагалі не порушувала, не зважаючи, що в Канаді живе багато українців і людей інших національностей.

Під час розмови виявилося, що батьки А. Ґолдберґа походять з України з Полтавщини. Він розказав про перебування в Україні в рідному селі його предків, що уможливив йому А. Ґромико. Він згадував також про своє перебування у Києві, де, з нагоди його приїзду, спеціяльно відкрито одну синагогу, в якій тоді зібралося понад 2,000 жидів.

Він дуже глибоко вірить в потребу обстоювати права людини в цілому світі, а зокрема в СССР і в східніх европейських країнах, і саме з цієї причини він погодився очолити американську делеґацію на Београдську конференцію, замість спокійно проживати на своїй фармі в околицях Вашінґтону. Він дуже добре зорієнтований в українських проблемах і надзвичайно прихильно поставився до представників Комітету Гельсінкських Ґарантій для України, з якими, замість домовлених 15 хвилин, провів майже одногодинну розмову.

Д-р А. Зварун і Б. Ясен передали А. Ґолдберґові Меморандум ч. 2 Київської Гельсінкської Групи, листу суґестій і пропозицій, а також англомовні видання „Смолоскипу".

При нагоді свого побуту в Державному департаменті, А. Зварун і Б. Ясен відбули майже півгодинну розмову з Р. Спенсером Олівером, директором штабу працівників Гельсінкської комісії Конґресу ЗСА якому подякували за оборону М. Руденка і О. Тихого в Београді та обговорили ряд питань, пов'язаних з Гельсінкським заключним актом і українськими Гельсінкськими комітетами в Києві і Вашінґтоні.

Вони також відбули розмову з Кліфортом Роді, асистентом Пат Дерієн, директором бюра прав людини в Державному департаменті.

Наступного дня, 10 січня, в Державному департаменті відбулася двогодинна конференція Артура Ґолдберґа з представниками різних етнічних груп і організацій. В цій конференції взяли участь д-р Тарас Закидальський від Комітету Гельсінкських Ґарантій для України, інж. Юрій Нестерчук, керівник Бюра УККА в Вашінґтоні, Уляна Целевич, член Комісії прав людини СКВУ і кілька інших осіб.

Д-р Т. Закидальський порушив питання самовизначення народів, про що говорив в Београді від американської делеґації Роберт Фровік, 14-го листопада м. р. вказавши на відсутність України і Білорусії у конференції. На питання чи Београдська конференція і Гельсінкський заключний акт допомагають поширенню прав людини в СССР і в східніх европейських країнах, А. Ґолдберґ навів приклад зокрема Чехо-Словаччини, в якій в останньому часі багато політв'язнів звільнено, а ті, що очікували суду, одержали дуже поміркований вимір покарання. Як вийняток вказав на Україну, де від 1975-го року, коли був підписаний Гельсінкський заключний акт, ситуація набагато погіршилася. В Україні заарештували більше осіб, як будь-де інде, а українці були жорстокіше покарані, як будь-хто інший у СССР і в східньо-европейських країнах.

В ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п. Д-ра ОСИПА КЛОДНИЦЬКОГО

будуть відслужені
в четвер, 19-го січня
і суботу, 4-го лютого 1978 року
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в Чікаґо — в соборі святих Володимира і Ольги при 739 Oakley Blvd.
і в церкві св. Михайла при 12211 S. Parmell вулиці.

Просимо в цей день згадати Покійного в своїх молитвах.

ДРУЖИНА, ДІТИ І ВНУКИ

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що у вівторок, 10-го січня 1978 року, помер
в Норт Бренфорд, Конн., на 65-му році життя,
наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДІДО

бл. п.

МИХАЙЛО ЛІСЕВИЧ

народжений в Острові, пов. Тернопіль, Україна

ПАРАСТАС — в четвер, 12-го січня 1978 р. в похоронному заведенні Маркевича в Ню Гейвені, Конн., о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН — в п'ятницю, 13-го січня 1978 року з української католицької церкви св. Михаїла на цвинтар св. Лаврентія, о год. 9-ій ранку.

Тяжким горем і смутком прибиті:

дружина — ОСИПА
син — ЮРІЙ з дружиною МАРІЄЮ
та дітьми ОКСАНОЮ І МИХАСЕМ
в Україні
донька — ГАЛИНА з мужем БІЛОМ

Ділимося сумною вісткою з Українським Громадянством,
що заслужений член хору „Думка" в Ню Йорку, соліст, був. член
Музичної Комісії, б. голова та перший диригент і організатор
„Молодої Думки"

бл. п.

Інж. РОМАН СТЕПАНЯК

відійшов у Вічність 9-го січня 1978 року.

ПОХОРОН — в суботу, 14-го січня 1978 року.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Великим болем опечаленій Родині Покійного складають
глибоке співчуття —

Управа і Членство
українського хору „Думка" в Ню Йорку

В глибокому смутку повідомляємо Земляків Стрийщини,
що 3-го січня 1978 року відійшов у Вічність

бл. п.

АЛЬФРЕД КОЗАК

б. редактор і видавець „Стрийської Думки", голова „Сокола" в Стрию, інспектор „Карпатії", директор „Маслосоюзу" в Стрию, головний адміністратор „Лиса Микити" та член багатьох організацій і товариств на Рідних Землях і в Америці.
ПОХОРОН відбувся з церкви св. Івана Хрестителя в Детройті, Міш.

Достойній Дружині, Синам, Сестрі, Братам і Родині висловлюємо
глибокі слова співчуття. Комітет Стрийщини

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в середу, 11-го січня 1978 року, заснув Вічним Сном,
після довгої і важкої недуги
наш Найдорожчий БРАТ, ШВАҐЕР І РОДИЧ

бл. п.

ЙОСИФ ТЕЛЕЦЬКИЙ

б. урядовець суду в Тернополі і Самборі, на 69-му році життя,
народжений в Тернополі, Україна.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 13-го січня 1978 р., о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Ковальчика в Джерзі Сіті, Н. Дж.

ПОХОРОН в суботу, 14-го січня 1978 р., о год. 9-ій ранку, з цього ж похоронного заведення до української католицької церкви св. ап. Петра і Павла при Бентлей Авеню, а відтак на цвинтар св. Андрія в С. Баунд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:
СТЕФАНІЯ ЦЬОЛКО — сестра з мужем ІВАНОМ
ІРЕНА І МАРТУСЯ — сестрінки
ІГОР — сестрінок зі синами СТЕФАНОМ І МАРКОМ
члени родини: МАРІЯН І НАДІЯ, РОМАН І ЛЮБА,
ЮРКО Й ІВАНКА
ВАРКА БАЧИНСЬКА з мужем ЯРЕМОЮ
і Рідня в Україні

Неперевершена жертвенність

Якось непомітно для місцевої громади в Чікаго та в ЗСА проминули Річні Загальні Збори української щадниці „Певність". Хочемо тут заторкнути тільки одну ділянку під час широкого звітування, а саме - пожертви.

Мало кому відомо, що на протязі тільки одного року 1976-77 Щаднично позичкова Спілка „Певність" передала українській громаді 88,000.- / вісімдесят вісім тисяч долярів /. Виносимо цю суму, як приклад жертвенности, бо до цьогочасу жадна фінансова установа не спромоглася видати готівкою рідній громаді суму 88 тисяч долярів на протязі тільки одного року.

Щадниця „Певність" допомагає в першій мірі місцевій організованій громаді, але її засяг є в крайовому та світовому маштабі. Українські церкви, радіопередачі, молодь, преса, видавництва, наукові установи, УВК, УКУ, СКВУ, УККА, будова емблеми на оселі СУМ, політичні акції, дістають допомогу з „Певности",

А скільки дають чужі банки на розбудову української громади?

А там стоїть сотні мільйонів українського гроша! Це не мрії, а дійсність!

Чи не варто б подумати й постановити - українські гроші в українській фінансовій установі.

Спілка „Певність" має повне державне забезпечення та є під постійною контролею федерального, стейтового та міських урядів.

Чи не варто б нашим людям із поза Чікаґо та з цілої Америки держати відложені гроші в певній і рідній установі, в „Певності". Можна щадити поштою. Спілка „Певність" має дуже корисні сертифікати, навіть на 7 і три четверті відсотка.

Коли „Певність" дбає про громаду, то громада з вдячности повинна пам'ятати і про найбільшу, 35-мільйонову установу, — „Певність".

Наша сила в нас самих!
Маймо взаємне довір'я!

С. Голяш

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 22-го СІЧНЯ 1978 р.

БРІДЖПОРТ, Па. Річні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 383 Відд., о год. 1-ій по пол. в церковній залі при 494 Форд вул. На порядку: звіти, вибір Управи на 1978 р. та делегатів і їх заступників на 29 Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — Й. Хома, секр.

ВУНСАКЕТ, Р. Ай. Піврічні збори Т-ва Запор. Січ 206 Відд., о год. 1-ій по пол. в парафіяльній залі при 74 Гаррис Аве. По Піврічних відбудуться Місячні збори для вибору делеґатів і їх заступників на 29-ту Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — В. Кіндефорський.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Річні збори Б-ва св. Йосафата 217-ий Відд., о год. 1:30 по пол., в кафетерії церкви св. Йосафата. На порядку: звіти К. Комісії і фін. секретаря, вибір Управи на 1978 р. і делеґатів та їх заступників на 29-ту Конвенцію УНС. По зборах — перекуска. Проситься чл. прибути. — К. Шевчук, гол., С. Мартинюк, кас., Т. Кубарич, секр.

НЕДІЛЯ, 29-го СІЧНЯ 1978 р.

МЕНВІЛЛ, Н. Дж. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 349 Відд. о год. 2-ій по пол. в домі Михайла Захарка, 135 South 18th Ave. Проситься чл. прибути на збори. — М. Захарко, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні збори 375 Відд., о год. 2 по пол. в домі Округи, 5004 Old York Rd. На порядку: відкриття, вибір предс. і секр., відчитання протоколу з попер. зборів, звіт уступаючої Управи, дискусія над звітами, звіт К. Комісії і уділення абсолюторії, вибір нової Управи на 1978 р., внески і запити, закриття. По Річних зборах відбудуться Місячні на яких відбудеться вибір делеґатів і їх заступників на 29 Конвенцію УНС. — В. Василюк, гол., І. Данківський, кас., П. Тарнавський, секр.

***БАТЬКИ!** Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!*

ТАРЗАН, Ч. 7889. Тарзан пояснює справу

Після цілонічного нетерпеливого очікування...
Ой!!!!!...Рятуйте мене від цих дикунів!

Вони вб'ють мене!
Справа, Даліле, виглядає цілком протилежно...

Якби не цей шляхетний тубілець, то ти вже була б разом із твоїми предками...

А подумай, що плянувала зробити ти, коли хотіла вмаршувати сюди разом із своїм військом!

КОНҐРЕСОВІ ВІСТІ

орган Українського Конґресового Комітету Америки

Ч. 23-24. ЛИСТОПАД-ГРУДЕНЬ 1977

ТРАДИЦІЯ

За нами День Подяки — перед нами Різдво Христове. Хоча День Подяки — це виключно тільки американське свято, призначене для дякування Господеві, що так, як він врятував перших імігрантів-поселенців на американській емлі від голоду і холоду, так і поблагословив всі дальші їх покоління, хоча цей минулий День Подяки тільки американське свято — воно спільне із загальним великим християнським святом Різдва Христового: в обох тих днях сходиться родина, щоби за спільним столом радіти і підкреслювати родинну спільність.

Це традиція — одна з найважливіших основ життя чи-не в усіх народів світу, бо ж навіть у малорозвинених народів існують традиційні звичайні й традиційні обряди. Традиція — це ідейний зв'язок між минулим, сучасним і майбутнім — це найтривкіша ланка, що в'яже цей безперервний ланцюг радісних і сумних подій в житті людини, суспільства, народу. Обидва традиційні свята — День Подяки і Різдво Христове — це свята радости. Найбільшим добром, що його має людина — це його життя. Навіть дуже бідна людина радіє своїм життям і кожний має причину дякувати Господеві за добро, що його зазнав у свому житті, хоч воно й не минається без горя. Проте, поки людина живе — завжди має надію, що подолає всі труднощі, переборе всі перешкоди і з Божою допомогою діб'ється кращої долі. Знову ж Різдво Христове — це — поруч із Великоднем — найкраще, наймиліше, найвесільше свято всього християнського світу.

На світ прийшов Месія,, щоб увесь люд спасти — на небі зірка ясна засяла і вказувала, де Христос родився і Бог воплотився. Чудові українські колядки барвисто описують те свято, в якому вся родина збірається біля ялинки і ділиться дарунками, за вечерею ділиться просфорою та один одному складають бажання — щастя і здоров'я. І з ходом сторіч Рідво Христове перестало бути тільки церковним святом: це особливо у нас, українців, свято загальнонаціональне, бо пригадує всім українським людям, що коли серед нічної пітьми у бідній стаєнці в яслах прийшов на світ Месія, то й серед української невольничої пітьми засяє зоря та сповістить прихід Спасителя, що врятує Україну від невольницької руїни. Різдво Христове — це свято великих сподівань, це свято радости, що почалася нова доба — краща, сповнена всього, чого бажають собі люди у свят-вечірньому настрої.

„ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ НЕ ДО ГЛИБИНИ СВОГО СЕРЦЯ, А СВОЄЇ КИШЕНІ" — ЗАКЛИКАВ ВЕЛИКИЙ ПАТРІОТ-МЕЦЕНАТ ЄВГЕН ЧИКАЛЕНКО — ЦЕЙ ЗАКЛИ ЗАВЖДИ АКТУАЛЬНИЙ І МУДРИЙ!

САМОВИЗНАЧЕННЯ УКРАЇНИ

Українська вільна громада у діяспорі щорічно відзначає роковини 22-го січня 1918 і 1919 р.р. та 1-Листопадового перевороту у Східній Галичині. Тими актами Україна проголосила свою ні від кого незалежну державу на з'єднаних землях, і до тих актів приєдналася й Карпатська Україна проголошенням своєї державности 14 березня 1939 року. Всі ті частини великої Української Землі тільки короткий час втішалися своєю державницькою волею. Сьогодні всі вони перебувають у соборній неволі під ярмом того самого російського імперського займанця. І теперішня доля всієї України важка й гірка: український нарід переживає один із найгірших періодів за всю свою тисячерічну історію, бо погрожує йому національний і культурний геноцид, коли займанець змагає всіма найбільш рафінованими та безоглядними способами до злиття українського народу в один „совєтський нарід" — з російською мовою і культурою.

Не існує українська держава, але залишилася ідея рідної державности. У теперішній міжнародній ситуації нема великого і широкого поля для нашої політики на зовнішньому відтинку, — вона звужена до інформаційно-пропагандивної та протестаційної акції, до повільного й морочливого довбання скелі незнання, байдужности чи просто й ворожости чужинецького світу. Проте ідея — це не пусте слово і хоч воно належить до абстрактних понять, проте воно було, є і буде рушійною силою всіх великих національних і вселюдських рухів. Нема тепер багато місця для „великої" української політики, але є місце для плекання ідеалу української державности і соборности, є місце для підтримування живою ту ідею, яка схоплена в актах 22 січня і 1 листопада. Українські давні поселенці в ЗСА й Канаді спершу взагалі відзначали щорічно тільки роковини 1-го Листопада та Шевченкові роковини, бо це були здебільша заробіткові імігранти із Галичини. Аж із напливом політичних емігрантів після Першої та особливо після Другої світової воєн на перше місце висунулась дата 22-го січня 1918 року — дата 4-го Універсалу, який був викристалізуванням і завершенням української політичної думки і став дороговказом для теперішнього і майбутніх українських поколінь.

За нами Листопад — перед нами ще Січень. Доказом живучости української нації, що в її імені промовляє тепер вільна громада у діяспорі, є вірність традиції святкування тих великих роковин. Український Конґресовий Комітет, як централя українських централь в З'єднаних Стейтах, завжди брав якнайактивнішу участь у відзначуванні всіх тих роковин — його Відділи на місцях і сама Централя, зокрема на терені Вашинґтону, брали і беруть ініціятиву в улаштовуванні відповідних святкувань.

Український Конґресовий Комітет радіє, що бодай у цих святкуваннях — та зокрема у щорічному відзначуванні Шевченкових роковин — проявляється єдність української думки й українського духа.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД — ЦЕ ПІДСТАВА ІСНУВАННЯ І ДІЇ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ — КОЛИ ВИЗНАЄТЕ ПОТРЕБУ ІСНУВАННЯ НАШОЇ ЦЕНТРАЛІ ЦЕНТРАЛЬ — ТО ДАЙТЕ ЇЙ ТУ БАЗУ, БЕЗ ЯКОЇ УККА НЕ МОЖЕ ІСНУВАТИ І ДІЯТИ!

3-ій СВІТОВИЙ КОНҐРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ ТА ЙОГО НОВИЙ СЕКРЕТАРІЯТ

На 1-му Конґресі Вільних Українців (СКВУ), що відбувся в днях 12-19 листопада 1967 р. у Ню Йорку, прийнято постанову, що такі Конґреси мають відбуватися що шість років, при чому прийнято так звану ротаційну систему щодо перебування Секретаріяту СКВУ, як еманації Конґресу (ЗСА, Канада і Европа, всюди по 2 роки). Другий Світовий Конґрес відбувся у Торонті, Канада, в днях 1-4 листопада 1973. Тому, що ротаційна система — дворічне урядування Секретаріяту СКВУ в ЗСА, Канаді й Европі — у практиці не виправдалася, 2-ий СКВУ скасував її, але це стосувалося тільки осідку Секретаріяту, а не Конґресу. Канадські члени Секретаріяту висловили бажання, щоби 3-ій СКВУ відбувся знову в Канаді, — американські представники наполягали, щоби зберегти принцип ротації і щоби Третій СКВУ відбувся на терені ЗСА. У цій справі прийшло до компромісу: всі погодилися, що Третій Світовий Конґрес Вільних Українців відбудеться у 1978 році в Америці, і то в Ню Йорку, а не — як дехто пропонував — у Вашинґтоні, зате обраний на тому Конґресі новий Секретаріят СКВУ матиме свій осідок далі у Канаді, з тим, що він не буде складатися тільки з представників Комітету Українців Канади (КУК), але й із представників Українського Конґресового Комітету Америки (УККА). Різні ділові аргументи впливали на прийняття такого компромісового вирішення цієї важливої справи. Говорено про це на засіданнях Екзекутиви і після того Крайової Ради 10 грудня ц.р. На Централю УККА впаде новий великий тягар —зорганізування в усіх детайлях 3-го СКВУ, що вимагатиме теж нових поважних видатків, але ніхто не сумнівається, що коли Перший СКВУ був зразково зорганізований і залишив незатертий спомин в усіх його учасників, то й цей Третій СКВУ буде так само підготовлений і переведений, як могутня маніфестація єдности і спільности ідей та цілей всього вільного у..раїнства у світі.

Відзначування 60-тиріччя 4-го Універсалу

Під час нарад Крайової Ради 10-го грудня ц.р. заторкнено також справу потреби особливого відзначення 60-их роковин проголошення 4-им Універсалом української ні від кого незалежної Української Народньої Республіки. Адміністраційний директор УККА інформував, що в цій справі йдуть вже приготування — однаково на терені Вашинґтону, як окремих місцевих громад. Існує плян влаштувати у Ню Йорку — і за його прикладом в інших містах — зустріч з нечисленними вже живучими колишніми активними учасниками української визвольної війни-революції, — єживається вже тепер заходів, щоби окремі губернатори та міські посадники проголосили Український День з вивішенням українського прапору на стейтових капітолях чи міських ратушах, — особливо урочистим буде вшанування тих роковин у Конґресі.

Секретаріят СКВУ видав окремий обширний 4-сторінковий проєкт відзначення 60-их роковин української визвольної революції.

Різдвяний заклик УККА

Централя УККА видала з нагоди Різдвяних свят

ЗАКЛИК-ПРОХАННЯ

До Управ Відділів Українського Конґресового Комітету Америки, в якому говориться, м.ін. таке:

...Звертаємося до Вас, довголітніх визначних провідників нашого громадського життя, до Вас сталих співробітників в системі УККА, і до Вас — сміємо твердити наших приятелів. Допоможіть нам в тих кількох тижнях завершити збірку Національного Датку за 1977 рік.

Саме тепер розгортається посилена кампанія збірки. Перегляньте долучені статистичні дані про збірку Національного датку у Вашій громаді в роках 1975 і 1976. Порівнайте вислід збірки у Вас в цьому році. Напевно знайдете менші суми зібраних грошей як у минулих двох. Просимо Вас доложіть старань, щоби циферний вислід в цьому 1977 році не був гірший як у минулих двох попередніх роках.

Перед Українським Конґресовим Комітетом стоять основні завдання:

1. Збереження української ідентичности у всіх її виявах релігійних, національних і культурних тут в Америці.

2. Ширення правди про поневолення українського народу московським большевизмом, та шукання всіх можливих засобів підтримки в його героїчній боротьбі за самобутність.

Бо шлях до визволення України, що є Вашою і всіх нас цілею — не легкий, не прямий, не короткий. Попри консолідацію власних сил треба нам щоденно працювати над тим, щоби здобути американський світ для підтримки українського народу в його змаганнях до волі.

В Україні, московський комунізм продовжує, розширює і закріплює традиційну імперіялістичну політику російських царів. Він намагається контролювати не лише фізичне буття одиниць, але також її духове зацікавлення і нищить всі історичні пам'ятки української духової культури. В економічному відношенню Україну обернено в колонію Росії, а централізована господарська система позбавляє її будьяких елєментів незалежности в економічному життю.

Та незважаючи на цей посилений московський терор, боротьба нашого народу за належні йому права не слабша а дедалі посилюється. Про це свідчать найновіші еміґранти з України др. М. Штерн, А. Григоренко та інші. Вони стверджують, що українці становлять найбільший відсоток політвязнів у вязницях і концтаборах Сибіру.

Репресії супроти українців і засуди їх є далеко строгіші як у всіх інших національних групах.

Події на Україні не можуть остатись без відгомону на нашому американському терені. Люди які стали на Україні на прю із московським імперіялізмом мусять знайти серед нас оборонців.

В міру наших сил і спроможностей, в міру наших матеріяльних засобів сумлінно і чесно сповнім наш національний обвязок. Нашими пожертвами, нашою вплатою Національного Датку сповнім нашу громадську повинність.

Працюймо спільно тут над Атлянтиком, щоби химерна візія української національної незалежної держави над Дніпром і Дністром, що її 60-ліття будемо відзначувати в січні 1978 р. стала знова реальною дійсністю. Докажім, що великий національний спір піднятий з Москвою тому 300 літ гетьманами Виговським, Мазепою і Полуботком, ще не закінчений, що програ під Полтавою не є остаточною перемогою Москви, що Мазепа і його наслідники в 20-му століттю є і на дальше для імперської Москви „мементум морі".

Ще раз звертаємося до Вас допоможіть нам збірковою акцією розвинути і поширити працю Українського Конґресового Комітету Америки.

Як і в минулих роках закінчення збірки плянуємо 14-го січня 1978 року і до того часу просимо переслати всі зібрані фонди до канцелярії УККА.

З нагоди Свят Різдва Христового і Нового Року пересилаємо Вам наші сердечні побажання в Вашому громадському і особистому життю, веселих Свят і щасливого Нового Року.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

За Екзекутиву УККА:

Уляна Дячук Скарбник УККА

Іван Базарко Адміністративний Директор

Збережім і підтримаймо ЗУАДК

На засіданні Крайової Ради УККА 10-го грудня цього року проф. Богдан Гнатюк, член Екзекутиви УККА і скарбник Дирекції Українського Злученого Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) звернувся до приявних з палким закликом, що треба підтримати ЗУАДК не тільки з уваги на минулі заслуги тієї установи головно в переселенчій акції після Другої світової війни (коло 80.000 українських людей, переселених із Західньої Европи до різних заморських країн, з чого к. 60.000 до ЗСА), а й з уваги на теперішні і майбутні потреби. В останньому часі зросло число втікачів або виселенців („видворених") із СССР та інших комуністичних країн. Зростає напруження в міжнародному світі. ЗУАДК, як організація з унікальним міжнародним визнанням та зв'язками, може і повинен відіграти знову велику ролю у рятуванні українських людей. Проф. Б. Гнатюк говорив про покликану ЗУАДК-ом Українську Суспільну Службу і підкреслив, що від деяких років увага української громади для Суспільної Служби послабла. Немає дотацій, що їх давніше приділювали запомогові установи. Тож Українська Служба позбавлена основ для ведення своєї діяльности. А ця діяльність винятково тепер важлива. Допомога українцям, що терплять переслідування, виселенцям і втікачам вимагає зараз спеціяльної уваги Суспільної Служби. Вже тепер є кілька родин втікачів, що чекають допомоги в переселенні, є вже виселенці, що ними треба займатися. ЗуАДК заплянував поміч селянам-українцям в країнах Південної Америки, намагаючися зорганізувати акцію за співдією тамошніх урядів. — Є виселенці, що зараз потребують лікування. Всі ті випадки не можуть дістати повної уваги Української Суспільної Служби з тої простої причини, що немає фондів. Від кількох років ЗУАДК не має навіть потрібних фондів на оплачення канцелярії, не має змоги втримати навіть одного працівника. В такій ситуації не можна думати про нормальну працю Суспільної Служби, що мусить бути систематична і плянова.

Інформації про невтішний теперішній стан ЗУАДК-ту доповнювали 1-ий заступник президента ЗУАДК-ту д-р Вілик з Філядельфії та голова Контрольної Комісії ЗУАДК-ту І. Кедрин. Д-р І. Скальчук звернув увагу на анахронічну побудову ЗУАДК-ту, опертого на організаціях. Вони підкреслювали, що криза настала тому, що не стало ані людей до праці, ані фондів. Приявні підтримували принцип, що треба ЗУАДК обов'язково зберегти та зактивізувати.

ЦЕРКВА І ГРОМАДА

Українська Церква від непам'ятних часів була Церквою народньою, була найсильніше пов'язана з народом, бо ж український нарід завжди відзначався побожністю, авжди линув до Церкви та зберігав церковні традиції. На Наддніпрящині справа погіршилася, коли Москва підпорядкувала собі Київську метрополію та пляново і безпощадно русифікувала Церкву і зробила її знаряддям своєї політики. Так було за царату і так завелося в УССР, після знищення Української Автокефальної Православної Церкви, як теж після „скасування" Унії і загнання Української Католицької Церкви в підпілля. Але обидві традиційні Церкви, а також Євангельська, відновились і поширились у вільному світі. Перший Світовий Конґрес Вільних Українців у 1967 році мав за одну з найсвітліших своїх сторінок — маніфестацію єдности Єрархів всіх Церков, які засідали й радили з світськими громадянами на ґрунті тієї нашої світової громадської верхівки. На Другому СКВУ ця громадська активність керівних Владик усіх Церков вже не кидалася так у вічі, проте і там Владики грали найвидатнішу ролю, Владика Мстислав „врятував" СКВУ від розвеху, духовник очолив Секретарят СКВУ. Централя УККА тісно співпрацює з усіма нашими Церквами. І Централі УККА, — Екзекутивні і Крайовій Раді — страшенне залежить на найкращих відносинах з Єрархами та всім духовенством. Духовенство завжди має поважний, інколи вирішний вплив на вірних. У Церквах є масив вільних українців — хто не належить до будь-котрої із наших Церков — той ледви-чи належить до української вільної спільноти.

Ці думки наче автоматично насуваються у зв'язку з фактом призначення нового Митрополита Української Католицької Церкви в ЗСА та Єпископа-Ординарія Стемфордської єпархії, яка охоплює і Ню Йорк. Вітаючи якнайсердечніше обох Владик — Централя УККА виявить добру волю, щоби були якнайкращі взаємини між нею і Владиками, як теж проситиме Владик, щоби були ласкаві вплинути на нижче духовенство — не стояти збоку громадських справ, а брати в них живу участь. Відомо, що маємо в ЗСА священників — католицьких, православних та євангельських — які беруть активну участь у громадському житті, проголошують у своїх святинях різні національні, культурні й патріотичні імпрези та самі туди приходять і звеличують їх своєю приявністю. Але є і такі, які цього не роблять, які не тримають такого тісного зв'язку з своїми парохіянами на громадському відтинку. Централі УККА залежить теж зокрема, що би була співпраця між Шкільною Радою та парафіяльними школами бо ж це та сама молодь і всім нам залежить, щоби ця молодь не тільки придбала знання, але й була вихована у національному та релігійному дусі. Славити Господа — наші церкви ще повні на Богослужбах і наші люди щедрі на церковні цілі. Церква теж найбільше зацікавлена у тому, щоби пілростаючі ряди молодого покоління були вірні Церкві і народові, були активні в громадському житті, бо це найперша передумова, щоби наші храми і в майбутньому були повні вірних.

Український Державний Центр і УККА

Славити Господа — ідеологічно-політичні розбіжності між українцями у вільному світі злагіднилися і українські вільні люди стараються вже частіше дошукуватися того, що одних з єдними єднає, а не — що їх роз'єднює. Хоча Державний Центер УНР на чужині — це установа, яка своїм корінем сягає до часів новітньої нашої державности та до законодавства, прийнятого ще в Україні, а Український Конґресовий Комітет Америки — це централя централь українських установ і організацій тільки в ЗСА і репрезентація американців українського роду перед властями цієї країни, проте одні і другі духово тісно пов'язані з Україною, одні і другі стоять на непримеренних супроти окупанта України позиціях і одні і другі мають ті самі остаточні цілі. Тому, коли президент УНР в екзилі Микола А. Лівицький прибув осінню ц.р. до ЗСА, він узяв участь у відкритті Українського Інформаційного Бюра у Вашинґтоні 18 листопада ц.р. і виголосив там короткий привіт від УДЦентру, а 22 листопада ц.р. відвідав у товаристві урядуючого голови УНРади І. Кедрина-Рудницького Головну Канцелярію УККА у Ню Йорку. Президент М. А. Лівицький і дир. І. Базарко обмінялися інформаціями загальноукраїнського значення.

Здійснено ротаційну систему у проводі УККА

На засіданні Крайової Ради УККА 10-го грудня ц.р. здійснено схвалену на останньому 12-му Конґресі Українців Америки ротаційну систему на становищі першого екзекутивного віце-президента УККА. Екзекутивний віце-президент Йосип Лисогір, головний предсідник УНСоюзу, який відкрив засідання і головував у першій його частині, передав головування свому наступникові на тому становищі, головному предсідникові Українського Робітничого Союзу, інж. Іванові Олексинові. Переймаючи урядування, п. І. Олексин виголосив програмову промову, в якій м.ін. заявив:

„...Дотеперішній провід Централі розробив багато програм у ділянці шкільництва, виховання молоді, культури, суспільної опіки тощо... Не треба вам пригадувати, що головна наша турбта, це, як зберегти при нас нашу молодь, як включити її в життя нашої громади, бо в іншому випадку всі наші програми й плянування короткотривалі, безнадійні. Під цим кутом буду старатися працювати в тісному контакті з молодечими й студентськими організаціями, щоб вони не трактували нас як якийсь пережиток, чи так званий „естаблішмент", замкнений у собі, консервативний і відсталий. По періоді відчуження американська молодь у цій країні включається активно в громадсько-суспільне й політичне життя. Маймо надію, що і наша молодь зрозуміє вагу співпраці з нами...

Багато можна б говорити про так важливу сьогодні в діяльності діяспори ділянку науки і культури, допомоги нашим письменникам, мистцям і культурним діячам. Величезне поле діяльности в розбудові рідного шкільництва. Кожна з цих ділянок вимагає окремого обговорення, тож не буду розводитися на цю тему, залишаючи все до зустрічі з поодинокими референтами і до точнішого обговорення на засіданнях Екзекутиви УККА та нарадах Крайової Ради.

Не буду теж говорити обширніше на тему нашої діяльности для допомоги нашому народові на рідних землях як теж про різні заходи в цій країні, щоб здобути прихильність і зрозуміння для наших державних аспірацій.

Стоючи сьогодні перед Вами, говорю із свідомістю, що один рік мого перебування на керівному пості в Централі УККА замало, щоб снувати великі пляни і складати нові програми. Все ж, у цьому періоді буду старатися вести справи так, як я розумію їх, щоб вони виходили найкраще на добро нашої громади й нашого народу. Успіх моїх починів, моєї діяльности залежить у великій мірі від співпраці зі мною Вас усіх на базі національної солідарности і під кутом збереження нашої спільноти в цій країні та її кращого майбутнього. Все це пов'язане тісно з скоординовою діяльністю всієї нашої діяспори в системі СКВУ, з тісною співпрацею наших Церков, які в наших плянуваннях і заходах з цього погляду стоять на першому місці. Надіюся також на співпрацю і допомогу нашої преси, щоб вона з одного боку критично розглядала нашу діяльність і висувала конструктивні пропозиції, а з другого щоб інформувала нашу громаду широко і всесторонньо, як справді вільна преса у вільному світі та постійно заохочувала громаду до жертвенности і праці для осягнення спільної мети...

Люди минаються — Установа триває

Кожне засідання Екзекутиви чи Крайової Ради невідхильно розпочинається вшануванням померлих в міжчасі видатних членів громади. І так діється не тільки на терені УККА, але й у всіх наших усстановах та організаціях. Люди помірають, як мухи. Медицина зробила вже велетенські поступи, але все ще не зуміла переборити двох найгрізніших ворогів людського життя: серцевого удару і пістряка, і все ще розпізнає ці недуги щойно тоді, коли вже — запізно. Третя сторінка щоденників перестала бути місцем для дописів, статтей чи фейлетонів, бо цілістю займають її клепсидри. В останньому часі, в останніх місяцях і тижнях українська вільна громада зазнала особливо великих і болючих втрат. Щоб згадати тільки деяких: табір ОУН втратив голову ПУН Олега Штуля-Ждановича, табір Визвольного Фронту втратив колишнього свого голову Степана Ленкавського, табір української Гетьманської Організації — свого колишнього голову М. Бояра Гаврилова та свого представника в колишній Політичній Раді УККА проф. Дмитра Левчука. Помер полк. Василь Рибак, кол. голова Відділу УККА у Вашинґтоні, Мирослав Стахів, голова Відділу у Бриджпорті, інж. Казимир Шабельський, кол. секретар Політичної Ради УККА. Згинув трагічно відданий нашій централі централь Володимир Кобзяр, померли несподівано й передчасно на серцевий удар загально шановані мґр Роман Кекіш і др. Олександер Сушків, — у Філядельфії помер активний у комбатантському русі кол. старшина Микола Остапяк, — українська культура втратила одного з найвидатніших сучасних малярів Василя Курилика. І це тільки — як згадано нечисленні з-посеред численних вартісних, чесних українських людей, чоловіків і жінок, які відійшли від нас впродовж недовгого часу.

Відходять щоденно — і будуть відходити, бо такий закон природи, така невмольна доля людини, таке її призначення. Не стає людей, але залишається виконуване ними діло. Залишається справа, яку треба ладнати, залишаються проблеми, що їх треба розв'язувати, залишається чорна робота, яку треба виконувати. Україна і нарід, що заселює її, далі під страшним ворожим режимом і тамошні відважні люди далі борються проти переслідувань і знущань, не вважаючи на втрати, що їх приносить та боротьба. І перед вільною українською громадою у діяспорі далі стоять завдання, що їх вона мусить виконувати, далі стоїть перед нею місія, яка не щезла і яка існуватиме так довго, поки Україна не відзискає свою державницьку волю. Ця місія вимагає конструктивної праці, яка охоплює плекання українського державницького ідеалу, приєднювання українській визвольній справі приятелів, збагачування нашої культури непроминальними творами, дбання за єдність у громаді, шукання порозуміння з колишніми нашими ворогами, які тепер опинилися разом з Україною під спільним московським ярмом, виконування маси актуальних ніби сірих і ніби буденних, але накидуваних нам життям і обставинами завдань.

Тому — віддаваймо честь і пошану Покійникам, але не забуваймо, що на опорожнені ними місця мусять прийти їхні наступники, які будуть продовжувати їхню працю. Бо діло залишилося, установа залишилася, і не можна, не вільно залишити облогом незораної ниви тільки тому, що невблагана коструга скосила рільника.

Нарада в Українському Інформаційному Бюро у Вашинґтоні. Головує: інж. Ю. Нестерчук, тимчасовий керівник Бюра, голова Відділу УККА у Вашинґтоні, — ліворуч — ред. І. Білинський, Йосип Лисогір, проф. Лев Добрянський і мґр. Іван Базарко, — праворуч — ред. В. Душник, Юрій Волошин, Уляна Дячук, ред. Андрій Білик.

У Вашинґтоні вже діє Інформаційне Бюро УККА

18-го листопада 1977 офіційно відкрито Українське Інформаційне Бюро у Вашинґтоні, як станицю Українського Конґресового Комітету з подвійною ціллю: інформувати американські державні кола та широкі кола громадянства через існуючі засоби комунікації про всі найважливіші українські справи та інформувати українське суспільство про всі ці акти у столиці цієї країни, які нас близько стосуються.

Українське Інформаційне Бюро відкрито на 12-му поверсі великої будівлі, де приміщені всі центральні американські й чужинецькі пресові аґенції, включно з Клюбом Крайової Преси. На урочистому відкритті Бюра були приявними м.ін. президент Клюбу Крайової Преси Ворен Роджерс, який, нав'язуючи до приявности президента УНР в екзилі п. Миколи А. Лівицького, висловив бажання, щоби до того будинку і тієї домівки завітав небавком і дійсний президент незалежної української держави — його дружина з українського роду промовляла по-українськи, — були теж голова цілого совєтського Відділу в „Голосі Америки" п. Михайло Терпак і керівник українського Відділу Оксана Драган-Кравців — була теж чисельно заступлена Президія й Екзекутива Українського Конґресового Комітету: президент Лев Добрянський, екзекутивний віце-президент Йосип Лисогір, скарбник пані Уляна Дячук, директор Централі мґр Іван Базарко, секретар Президії ред. Ігнат Білинський, редактор „Українського Квартальника" др. Володимир Душник, представник редакції „Вільної Европи" Олег Звадюк, як теж кілька представників інших поярмлених Совєтами народів. Урочисте відкриття Бюра розпочав короткою промовою її теперішній тимчасовий керівник, інж. Юрій Нестерчук (голова Відділу УККА у Вашинґтоні), після якого промовляли пп. Йосип Лисогір, проф. Лев Добрянський, президент УНР в екзилі Микола А. Левицький, згадані вже п. Ворен Роджерс і його дружина та інші.

Після церемонії відкриття Інформаційного Бюра — інж. Ю. Нестерчук, приявні члени Екзекутиви УККА та найближчі співробітники інж. Нестерчука, як Юрій Волошин і ін. перевели ділову нараду про актуальні пляни й завдання Бюра.

Між приявними видатними гістьми був проф. Юрій Старосольський, ректор семінарії о. проф. д-р Макух, головний радний УНСоюзу Є. Іванців, були католицький духовник о. Денищук і прасославний — о. Будний, які виголосили на початку й кінці церковні короткі молитви.

Українське Інформаційне Бюро у Вашинґтоні й Београдська Конференція

Христина Луцик, дорадник Українського Інформаційного Бюра (Інформаційної Служби) у Вашинґтоні, виїхала ?? грудня ц.р. до Београду в Юґославії, як член американської делеґації на тамошню конференцію про східньо-західні відносини. Її праця стосується торговельних контактів, обміну інформаціями та промислової співпраці. Вона залишиться у Београді, мабуть, до кінця цього місяця.

Народжена у 1946 році в Кавфбаєрн у Західній Німеччині, прибула до ЗСА з своїми батьками, як 5-тирічна дитина. Батьки спершу поселились у Чікаґо, де Христина належала вже замалу до Пласту. Вона отримала ступінь „бакалавра" з історії й політичних наук в Иллинойському університеті, а ступднь „мастера" з ділянки права й дипломатії отримала в Туфтс університеті в Бостоні. Фахову освіту доповнила курсами статистики, торгівлі й бугальтерії у Джордж Вашинґтон університеті у Вашинґтоні, Д.К.

Від 1970 року працює у Департаменті торгівлі, спершу в його реґіональних станціях у Чікаґо й Денвері, врешті в централі у Вашинґтоні, Д.К. Вона виспеціялізувалась у справах американської торгівлі із комуністичними країнами Східньої Европи, стала дорадником для різних фірм і корпорацій у справах їх торговельних контактів із країнами Східньої Европи.

Приготовляє теж різні фахові звіти й рекомендації для різних конґресових Комісій у справах закордонної торгівлі. Її праця стосується теж организування й опісля аналізування відвідин в СССР та інших східньоевропейських країнах у справах торгівлі. Від серпня ц.р. Христина Луцик працює у Бюрі для східньокомуністичних держав. У цьому характері вона й виїхала до Београду.

Живучи від червня 1973 року у Вашинґтоні — Христина Луцик стоїть у постійному зв'язку з тамошньою українською громадою, зокрема з тамошнім Відділом УККА та востаннє з Інформаційною Службою УККА.

З Головної Канцелярії УККА вислано на Београдську конференцію обширний меморіял, що його роздано всім тамошнім учасникам. Зокрема вислано меморандум до голови американської делеґації, кол. амбасадора в ОН і кол. члена Найвищого Суду, Артура Ґолдберґа, який добре поінформований про долю українських політичних в'язнів в СССР та взагалі про тамошні нелюдські відносини.

Засідання Крайової Ради Ради УККА у Ню Йорку, 10-го грудня ц.р. — приявні на залі (не видно президіяльного стола).

Українські Католицькі Школи в ЗСА

На Крайовій Раді УККА в дні 10-го грудня ц.р. виступила з короткою доповіддю президент Менор коледжу в Факс Чейзі у Філядельфії, Сестра Кляра — ЧСВВ. Після вступу, виголошеного гарною українською мовою, сестра Кляра подала англійською мовою жменю фактичних інформацій:

У ЗСА є тепер 31 народня парохіяльна школа, 6 середніх шкіл (гайскулів) і 3 високі школи. У Філядельфійській Архиєпархії існують Семінарія св. Йосафата у Вашинґтоні, Д.К., — Менор Джуніор Коледж у Дженкінтавні, Па., і Академія св. Василія Великого у Філядельфії, як також 18 народних шкіл (17 парохіяльних і одна Рідної Школи). У Стемфордській єпархії діють українська католицька семінарія Колледж св. Василія у Стемфорді та 4 середні школи (2 у Стемфорді, св. Василія і Божої Матери, у Ню Йорку св. Юра та Слотсбурґу, Н.Й., для дівчат). У Стемфордській єпархії є 10 народних шкіл, 9 парохіяльних і одна приватна. У Чікаґській єпархії є 3 народні школи і одна середня Непорочного Зачаття у Гемтремку, Міш.

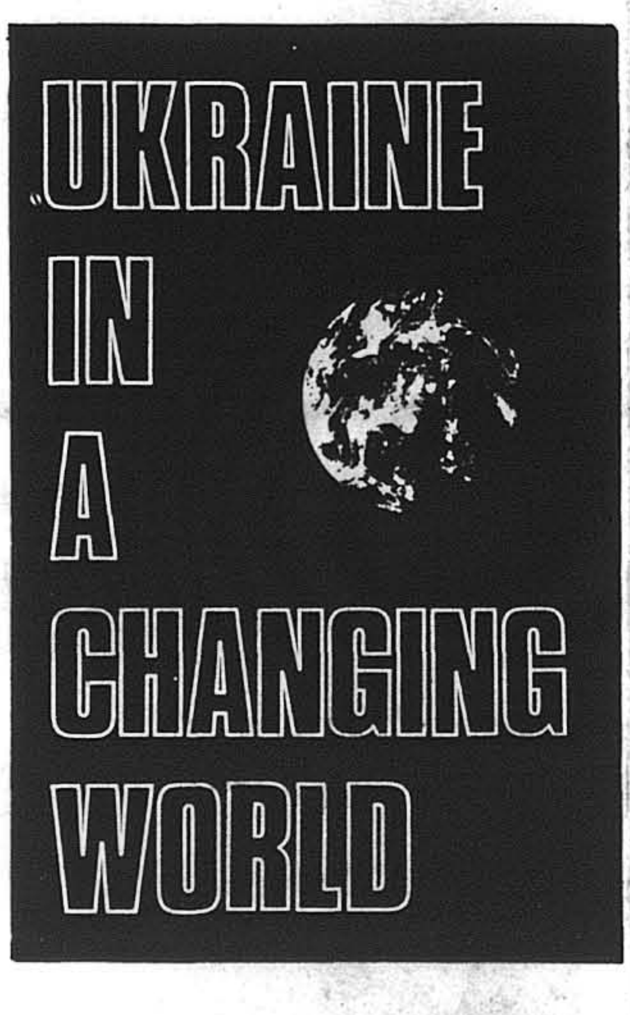
Що стосується числа учнів, то у високих школах (типу коледжів) є 423 студенти(ки), у середніх школах (гайскулах) 912, у народніх — парохіяльних 5.017. Порівнюючи з минулим — 5 років тому — у високих школах було 257 вихованців, у середніх 728, у народніх 5.357. Коли число вихованців у високих і середніх школах виявляє деякий зріст, то в народних школах число дітей щораз зменшується. Відношення українських до неукраїнських дітей хитається між 25-75 відсотків. Вказуючи на це постійне зменшування числа учнів у народних школах (це саме явище у школах українознавства в системі Шкільної Ради УККА!) — сестра Кляра висловлювала острах: яка майбутність українського середнього і високого католицького шкільництва в Америці? Яку шкільну освіту отримуватимуть українські діти й молодь у 80-их роках? Які вигляди на те, щоби теперішнє і майбутні українські молоді покоління в Америці переймали по своїх батьках і дідах духову спадщину, що їх повинні защеплювати їм рідні школи?!

Коротка ділова доповідь тієї фахової виховниці, яка орудувала логічно і переконливо коментувала цифрами, дала спонуку до цілої низки запитів та голосів у дискусії. Однаково доповідачка, як всі приявні погоджувалися, що вину за обниження фреквенції учнів в українських школах несуть в найпершу чергу батьки. Висловлено слушне застереження, що в католицьких школах повинні вчити дітей молитви українською мовою, але тут теж винуваті батьки, коли їхні діти не знають українського тексту таких молитов, як „Отче Наш", чи „Богородице Діво". Сестра Кляра показала теж низку прозірок про свою школу. Її інформаційна доповідь і заклик до зорганізованої в системі УККА української громади — ішли по лінії фахових інформацій і закликів Шкільної Ради УККА: хай українські батьки в діяспорі, зокрема та в першу чергу в ЗСА і Канаді прокинуться з своєї байдужности до справи защеплювання їхнім дітям знання предметів українознавста! Це добре, що в таких шкільних закладах як Менор Коледж, навчають всіх тамошніх вихованців, отже й не-українців — української вишивки чи гри на бандурах, але куди більше значення має, щоб українські діти і молодь були виховувані в українському дусі — дома і в школі.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА В ЗСА ВІДОМА З СВОЄЇ ЖЕРТВЕННОСТИ — ДОКАЖІТЬ, ЩО ЦЯ ДОБРА СЛАВА ОПРАВДАНА І СПРАВЕДЛИВА!

Книжкові твори УККА

Одною із найважливіших ділянок діяльности УККА є видавнича праця. УККА видає англомовний „Український Квартальник", який здобув собі загальне признання в чужинецькому науковому і політичному світі, як джерело правдивих, науково арґументованих і стверджуваних інформацій. Але поруч із отим квартальним журналом є у підготові кілька великих творів. „Україна у змінливому світі" — це буде книга, на зміст якої складуться матеріяли, придбані у зв'язку із відзначуванням 30-тиріччя „Українського Квартальника". У підготові до друку є давно запляновани праця „Державні акти України", що їх впорядковує і до яких дасть свій Вступ найвидатніший наш сучасний історик старшого покоління — проф. Олександер Оглобин. Але найбільшим — за об'ємом і актуальним значенням — твором, що його підготовляє УККА — це „Українці в Америці" — монументальна англомовна документація всього того, що українська громада в Америці вчинила, — який конструктивний вклад дала вона в загальноамериканське життя в різних його ділянках — політичній, культурній, господарській. Головний редактор тієї книги, д-р Володимир Душник, інформував про названі тут заплановані книжкові твори УККА на Крайовій Раді 10 грудня ц.р. Говорячи про останній згаданий тут твір — „Українці в Америці — він висловив жаль, що є ще кілька авторів, які обіцяли написати статті, без яких той твір не повинен появитися, та зволікають із виконанням своєї обітниці. Це фахівці окремих ділянок і їхні статті будуть напевне прикрасою того твору — тому й не повинні спричинюватися до запізнювання реченця появи книги. Тому, що та книга матиме яких 800, чи й більше, сторінок, то коштуватиме поважні суми. Наукове Товариство ім. Шевченка погодилося морально й матеріяльно співпрацюівати у цьому ділі з УККА, себто дати також свою фірму і частину фондів, але, зрештою, треба бути розписати згори передплату на той великий твір.

Фонди для молодечих організацій

У 1977 році вперше вдалося отримати з державної каси деякі фонди для українських молодечих організацій, які виказалися своєю конкретною виховною і навчальною працею. Загальні цифри подані у Звіті Головної Канцелярії — доповідала про це також у свому звідомленні на засіданні Крайової Ради УККА репрезентантка молодечих організацій в Екзекутиві УККА Слава Рубель. Вона підкреслила, що виховно-освітню програму молодечих організацій, які мають власні літні табори і ведуть там різні літні курси, треба поширити і заздалегідь старатися за отримання на їх реалізацію фондів — з федеральних, стейтових чи міських джерел. Це все одно гроші також українських громадян, платників державних, стейтових і міських податків, і українська національна група ще найменше використовує можливості, що їх інші групи вміють використовувати куди більше.

В суботу, 17-го грудня ц.р. у Централі УККА в Ню Йорку відбулася зустріч з представниками молодечих організацій, при чому приявними були: голова КП Станиці Мирон Мицьо, голова СУМ Мирослав Шміґель, голова ОДУМ Іван Павленко, — а від УККА: референтка молодечих організацій в Екзекутиві УККА Слава Рубель, директор Централі І. Базарко, голова Контрольної Комісії Іван Винник та член Екзекутиви Ярослав Савка. Приявними були також пані Христя Овад, урядовець для молодечих таборів у столиці стейту Ню Йорк — Олбані, та працівники в Централі УККА — д-р М. Клюфас і п. Евген Луцький. На тій зустрічі обговорено минулу працю і співпрацю молодечих організацій і УККА, рішено продовжувати її та передано чеки — по 1,000 дол. для Пласту і СУМА і 5.00 дол. для ОДУМ.

ЗВІДОМЛЕННЯ ІЗ ПРАЦІ КАНЦЕЛЯРІЇ УККА В 1977 Р.

Всі постанови Екзекутиви, Крайової Ради і Комісій виконує канцелярія УККА. В останньому році канцелярія виконувала працю при обсаді 6-тьох співробітників разом із адміністративним директором. В канцелярії працювали такі особи: І. Базарко, В. Душник, Е. Луцький, Г. Гірняк, д-р Р. Клюфас і М. Жук були на хоробовій відпустці від місяця квітня до листопада 1977 р. Пан Р. Крупка працював до 1-го липня і пішов на безробіття. Ред. І. Кедрин-Рудницький редагує місячно „Конґресові Вісті", що появляються в обох щоденниках „Свобода" і „Америка". Службовики щоденно полагоджують біжучі справи бухгальтерійні, телефонічні, кореспонденційні та інші.

В основному треба згадати про такі справи, які підготовила і перевела канцелярія УККА:

1. Відзначення 22-го січня у Відділах УККА і в двох спеціяльних осередках — у Вашинґтоні і Олбані. У Вашинґтоні в кімнатах Конґресу з участю сенаторів і конґресменів і Владики В. Лостена, який відмовив вступну молитву. У відзначенню взяли участь члени Екзекутиви УККА. Імпреза була успішною завдяки великому вкладови праці інж. Ю. Нестерчука — голови місцевого Відділу УККА. Підготова в Олбані відзначень була в руках Окружного Комітету Відділів УККА, що його очолює п. Я. Кушнір і дир. Союзівки п. В. Кваса.

З нагоди 22-го січня канцелярія вислала спеціяльний пресовий комунікат в числі 2.320 примірників на адреси всіх пресових органів, радієвих та телевізійних станцій Америки. На тому місці треба подякувати інж. Зобніву з Бінґгемтону, Н.И. який доставив до нашої канцелярії всі дотичні адреси.

2. Меморандум Київської Гельсінкської Групи. — В місяці лютому наша канцелярія вислала всім конґресменам, сенаторам, пресовим аґенціям у Вашинґтоні, державним бюрам у Вашинґтоні, як і всім місіям до О.Н. копію мемурандуму враз з перекладом на англійську мову. Цей документ вийшов на кошти УНСоюзу і його щоденника „Свобода".

3. Конвенція Автомобільної Юнії в Лос Енджелесі. — В днях 18-23 травня відбулася в Лос Енджелесі, Кал., Конвенція делеґатів Автомобільної Юнії. В конвенції взяло участь 1.000 делеґатів. Для їх інформації про стан робітництва в Україні, як і національні проблеми України ми старалися поінформувати видрукувавши 10.000 летючок в тій справі. Співробітник канцелярії УККА п. Р. Крупка відвіз до Лос Енджелес багато інформативного матеріялу, як також спеціяльний памфлет Київської Гельсінкської Групи. Багато праці для інформації делеґатів віддала адвокатська фірма Квітковського і Боровського в Детройті, як також довголітній юнійний діяч в Детройті п. Стасик.

4. Травнева збірка на фонд СКВУ. — В місяцях травні і червні заходами Головної Канцелярії УККА і Відділів переведено збіркову акцію на Фонд СКВУ. Крім пресових закликів канцелярія УККА переслала всім своїм відділам збіркові листи. Підсумовуючи збірку подаємо такі цифрові зіставлення:

Відділи УККА зібрали	$15,594.35
Організації вплатили	494.25
Членські вкладки:	
Український Народний Союз	750.00
„Провидіння"	500.00
ООЧСУ	500.00
ОДВУ	250.00
Разом	$18,088.55
Індивідуальні вплати	6,114.00
Разом	$24,202.55

5. Федеральна допомога Молодечим Організаціям. — Завдяки співробітниці стейтового Уряду в Албані пані Христини Овад Український Конґресовий Комітет Америки, як також Пласт і Молода Думка отримали в цьому році федеральну допомогу через стейтовий уряд в Олбані в формі фінансів і харчів.

УККА спонзорував приділ для СУМА в таборах в Еленвіл і Філмор — Баффало і ОДУМ в Акорд, Н.И. В тій акції нашим відпоручником, який полагоджував всі справи звязані із письмами і формулярами зі стейту був п. М. Шміґель — голова Головної Управи СУМА. В дні 20-го червня зі стейтового магазину на Бронксі отримано 11 тисяч фунтів харчів різного роду. Ті харчі були розділені між всіми трьома таборами за обопільним договоренням.

Фінансова допомога. — Вплинули такі гроші на допомогу тим таборам:
липень — $13,898.70; серпень — 14,043.87; вересень — 9,316.49; разом — $37,259.06.

З цілої приділеної суми стейт призначив на адміністраційні видатки 2,682.45 дол. Інспектори стейту декілька разів відвідували для контролі табори, щоби устійнити чи зголошена сума дітей є правдива. Наші висновки з тієї акції ті, що це в перше нам вдалося завдяки пораді пані Овад отримати таку визначну допомогу. Такі самі програми обов'язують і в інших стейтах. Жаль тільки, що ми в тому році з них не скористали, але є всі дані, що в біжучому році 1978 ми зможемо скористати з приділів при нашій співпраці із стейтовими урядами. В тій справі ми звернулися до відділів УККА західніх і середущих стейтів Америки з проханням, щоби вони намітили спільні наради в Чікаґо на яких докладно запізнаються з формальностями, що їх треба буде виповнити для отримання допомоги. Такі наради відбулися на запрошення Відділу УККА в Чікаґо в неділю, 20-го листопада ц.р. На них приїхала з Олбані п. Христина Овад, яка провела зустріч-семінар на тему „Як користати нашим молодечим організаціям, школам і дошкіллю з федеральної допомоги у різних формах". Пані Х. Овад, як знавець цих справ, була дуже допоміжною УККА і іншим спонзорам успішно одержати ці допомоги в стейті Ню Йорку.

6. Маніфестація в Ню Йорку. — 18-го вересня відбулася величава маніфестація в Ню Йорку. Відгомін про неї пішов по цілій Америці і по цілому вільному українському світі. Головним промовцем на тій маніфестації був д-р М. Штерн донедавна вязень в Совєтському Союзі. Після свого виступу на маніфестації д-р Штерн відбув поїздки по великих українських громадах заплянованих централею УККА. І так мав доповіді і зустрічі в таких наших громадах: Ню Йорк, Союзівка, Чікаґо, Вашинґтон, Бостон, Філядельфія, Нюарк, Боффало і Дітройт а тепер перебуває в Каліфорнії. Господарем всіх зустрічей були місцеві Відділи УККА. Майже у всіх місцевостях д-р Штерн зустрічався із англомовною пресою, мав виступи на радіях і телевізії. Про його побут писала не тільки українська преса, але також жидівська і американська. В четвер, 13-го жовтня він зустрінув заступника президента В. Мондела на сніданку в ресторані в Квінсі, який був зорганізований комітетом для вибору мейором міста Ню Йорку Е. Кача. На тому місці хочемо ствердити і подякувати визначним українським громадянам, які безкорисно на прохання канцелярії УККА згодилися прийняти родину Штернів на утримання. І так вони мешкали в д-ра Кузьмака — від 27-го вересня до 7-го жовтня, в п-ва Зеленських від 10-го жовтня до 6-го листопада і від 7-го листопада до свого виїзду до Каліфорнії в д-ра Матківського. Крім цих приватних домів УНСоюз безплатно приняв його на Союзівку у кінці місяця вересня. Подаємо окремо „Д-р М. Штерн в українській громаді".

7. Акції в обороні прав людини в Україні. — Підтримуючи заяви президента Дж. Картера в обороні людських прав і свободи віровизнання, головна канцелярія УККА звернулася до всіх Центральних Організацій і своїх відділів з дорученням впливати на своїх сенаторів і конґресменів в своїх стейтах, щоби вони прилучились до зголошених резолюцій в Сенаті і Палаті Репрезентантів, які вимагають звільнення політичних вязнів арештованих в Україні. В дні 17-го березня ц.р. відбулося в Ню Йорку переслухання в справі нищення релігії в СССР. З рамени УККА зложив зізнання і передав меморандум д-р В. Душник. В четвер, 28-го квітня през. УККА д-р Л. Добрянський виступив перед спеціяльною Конґресовою Комісією з обширними свідченнями про систематичне нищення національних, людських і релігійних прав в СССР. Канцелярія спеціяльно виготовила матеріяли у формі мемурандуму, який був розісланий до всіх делеґатів, що їхали на наради до Білгороду з рамени ЗСА, як також до всіх місій при О.Н. і всіх сенаторів і Конґресменів. Ці матеріяли також переслано до президента ЗСА Дж. Картера і передано ґен. секретарові О.Н. К. Вальдгаймові.

8. Від січня до жовтня реґулярно появлялися Конґресові Вісті, які подають звіти із праці Централі і Відділів УККА. Вісті УККА ч. 27 зпоіменним виказом платників Національного Датку за 1976 рік появився в місяці листопаді ц.р.

9. Інформаційне Бюро в Вашинґтоні. — 18-го листопада відбулося офіційне відкриття Інформаційного Бюра УККА в Вашинґтоні, яке міститься в центрі інформацій — Нешенал Прес Билдінґ. Завданням нашого бюра є інформувати американський уряд, пресу і інші чужі установи про теперішній стан в Україні, як також інформувати українське громадянство про акції ведені в тій справі на форумі уряду ЗСА. Тимчасовим директором цього бюра є інж. Ю. Нестерчук, який за співпрацею ще й інших українських професіоналістів у Вашинґтоні вложив великий вклад в організацію і устаткування цього бюра.

10. Конференції і Наради в Чікаґо. — В днях 11, 12 і 13-го лютого представники Екзекутиви УККА відбули наради з представниками Укр. Лікарського Товариства Північної Америки, з представниками відділів УККА середньо західних стейтів Америки та з представниками українських забезпеченевих і економічних установ в справі створення Крайової Господарської Ради при УККА. Ця Рада була створена 13-го серпня 1977 року в Чікаґо і на перше завдання зобов'язалася придбати фонди на ведення Інформаційного Бюра у Вашинґтоні.

Потреба Українсько-Польського порозуміння

Юзеф Лободовський.

Триденна наукова конференція в МекМастерс університеті у Гамілтоні біля Торонта, Канада, присвячена українсько-польській проблемі в різних її аспектах, з участю понад 20-ти університетських українських і польських професорів із різних країн вільного світу, заактивізувала проблему польсько-українських відносин — вже не тільки у площині науковій і теоретичній, але й політичній та практичній. У великій мірі спричинився до цього чи-не найвидатніший сучасний польський поет і публіцист Юзеф Лободовський, постійно замешкалий в Еспанії, який взяв активну участь у згаданій конференції та після того виступав на різних, спеціяльно в його честь влаштованих зібраннях в ЗСА і Канаді. Автор прегарної „Пісні про Україну" та численних інших поетичних творів і публіцистичних статтей по лінії необхідности польсько-українського порозуміння — Юзеф Лободовський знову віршованим і прозовим словом апелював до здорового глузду, до політичного розуму, який — всупереч почуванням, що наростали впродовж сторіч ворожнечі — наказує спільним фронтом виступати проти спільного ворога в ім'я спільного інтересу — відновлення суверенних держав Польщі й України. „Можемо сваритися, можемо навіть одні проти одного битися, але спершу мусимо жити" — закликав той польський поет, приятель України, вказуючи на існуючий стан, в якому ані польський, ані український нарід не можуть жити, придавлені Москвою.

Сторіччя польської окупації українських земель, криваві мійни, польська політика національної асиміляції та соціяльно-економічної експлуатації, остання польсько-українська війна 1918-1919 р.р. і двадцятирічний період панування Польщі у Західній Україні у 1919-1939 р.р., логічно і природно накопичили в українських серцях і душах масу негативних супроти Польщі й поляків почувань. Підсичують ті почування далі такі факти, як протиукраїнська політика, чи просто нагінка у сучасній комуністичній Польщі та прерізні резолюції й відозви різних еміґрантських польських організацій під гаслами звороту Польщі — Львова і Вільна. Але все це або відгуки нещасного минулого, або людської короткозрости чи просто глупоти, або свідомої провокації. Політика, яка вимагає керуватися розумом, а не почуванням, диктує конечність спільного антимосковського українсько-польського фронту, як „кондіціо сіне ква нон" — як невідхильної передумови відзискання і тривкого збереження самостійних ні від кого незалежних держав України й Польщі. Про майбутні наші кордони рішитимуть уряди у столицях вільних держав України й Польщі — тепер ідеться про те, щоби ті вільні держави могли відновитись і зберегтись. Українсько-польського порозуміння боїться Москва, як найбільшої загрози для „єдиної неподільної" Росії. Перемога Прометеївського гасла — створення національних держав на обширі теперішнього Совєтського Союзу, що є насправді російською колоніяльною імперією — це єдина концепція, сприйнятлива для всіх поярмлених Москвою народів.

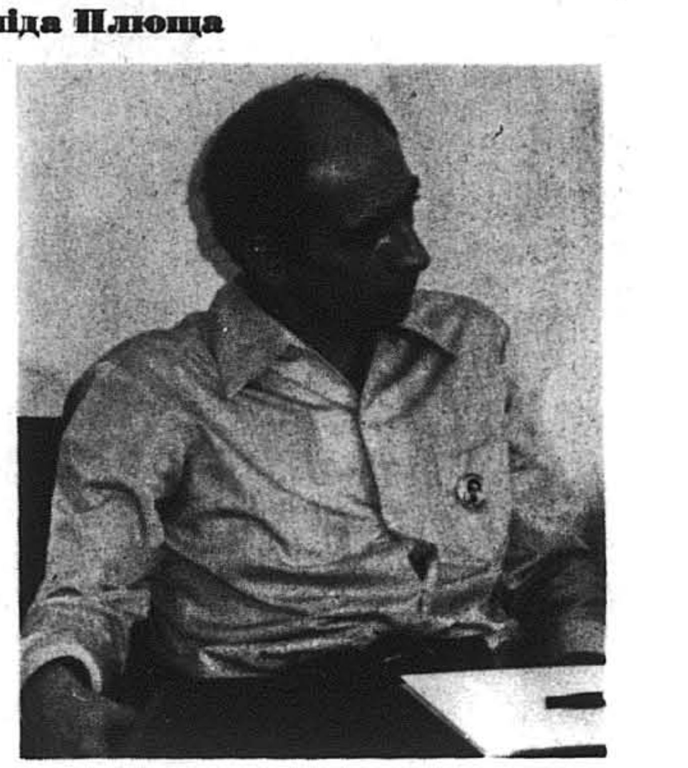
Український Конґресовий Комітет, як організаційна й репрезентаційна верхівка українського суспільства в ЗСА мусить цікавитися цією проблемою. Вона існує також на вужчому американському терені: в нашому українському інтересі лежить також виступати спільно з усіма іншими національними групами — між ними польською національною групою — в обороні спільних інтересів на терені ЗСА. Тому треба раз-у-раз підкреслювати, щоби не керуватися своїми сантиментами і ресантиментами, а щоби діяти згідно з інтересами і потребами великої української визвольної справи та в інтересі, зокрема, американської громади в цій країні.

Ще про Леоніда Плюща

У підході до всіх подій у ширшому світі і до всіх окремих осіб, активних у громадсько-політичному житті, треба керуватися виключно тільки одним критерієм: чи вони приносять користь чи шкоду Україні, українській визвольній справі? Раз-у-раз треба повторювати істину, що в політиці не йдеться про симпатії-антипатії ані про сантаменти й ресантименти, а про розум, який диктує дію. Ідеться про доцільність кожної дії, про об'єктивне стверджування фактів без уваги на те, чи вони нам подобаються, чи ні. І так само — про об'єктивний підхід до осіб з погляду їхньої корисної чи шкідливої для України діяльности, — без уваги на те, чи котрась із тих осіб нам симпатична чи несимпатична і чи згідні або незгідні з усіма її поглядами.

Леонід Плющ був одним із найбільш відомих діячів із руху спротиву в Україні, був політичним в'язнем в УССР, сидів у „психушці", виявляв і далі виявляє рішуче й непохитне опозиційне становище супроти панівного в УССР рижиму і в його обороні виступило все українське вільне суспільство, змобілізувавши теж міжнародну опінію. Коли під цим тиском кремлівська верхівка звільнила Плюща і він з своєю ріднею опинився у вільному світі — всі вільні українці без уваги на їх партійно-політичні погляди привітали Леоніда Плюща, як жертву окупантського режиму. У перших виступах Леоніда Плюща у вільному світі було багато дечого, що нам не подобалося і хоч він сьогодні вже не цілком той, яким був зараз після переїзду на Захід, проте й сьогодні не все в його поведінці нам подобається. Наприклад: запитуваний чи не запитуваний, ніким до цього не провокований він заявляє, що він „неомарксист" і „атеїст". Ніхто йому не лізе в душу, як узагалі у вільному демократичному світі не водиться, щоб хтось когось запитував, до якої партії він належить і чи він віруючий, чи невіруючий. Баламутний вислів „нео-марксизм", бо не відомо, чи треба під цим розуміти „комунізм з людським обличчям", як його називав чеський Александер Дубчек, чи якусь нову форму марксизму, довкола якого все ще ведуться палкі суперечки між Москвою, Пекіном, Београдом та найновішими еврокомуністами. Не подобається нам взагалі окреслювання себе, як будь-котрий марксист, бо ж марксизм давно збанкротував: проповідуючи боюотьбу кляс і заповідаючи революцію використовуваної капіталистами робітничої кляси, Маркс не перебачив, що постануть робітничі спілки з колективними договорами праці, що деякі категорії робітників зароблятимуть краще за інтеліґентів, що робітники в деяких галузях промислу будуть уділовцями своїх фабрик і тому їм залежатиме на процвітанні тих варстатів праці, — що постане всебічне соціяльне законодавство, — що народиться новітній націоналізм, який знівелює гасло „робітники всіх народів єднайтеся"...

Але все це не заперечує факту, що Леонід Плющ виступає не тільки у принципі за людські права, але й зокрема та особливо проти поярмлювання України і що заявляється за право України до своєї держави. І Леонід Плющ робить добру роботу для України, бо скрізь там, куди не мають доступу „буржуазні націоналісти" — він має доступ і йому вірять, — всі ті ліві міжнародні кола, які вірять тому колишньому совєтському в'язневі, людині простолінійній і щирій. І коли він недавно заявив: „...А коли будемо з'єднані, то й Бог нам допоможе..." — то і його атеїзм не страшний. Тому не треба таврувати Плюща, бойкотувати його і дорікати йому. Шануймо його переконання та будьмо йому вдячні, що він робить добру роботу для України — як ось на Гавайській конференції психіятрів. Це мрія Москви: „не знищили ми, большевики, Плюща, хай знищать його, його земляки у світі". Плющ є продуктом покоління, якеє інше, як загал політичної еміґрації. І це треба розуміти, як логічне явище. Плющ інший, але корисний для визвольної справи України, дармащо нам у ньому не все подобається.

Леонід Плющ на пресовій конференції на Гаваях.

З ЛИСТІВ ДО ЦЕНТРАЛІ

Я, А. Романчук, залучую у цьому листі поштовий чек на дол. 12, як даток на Народний Фонд УККА. На жаль, одноразово дол. 25, я не встані вислати, то дальших дол. 13 вишлю трохи пізніше. Мій Сош. Сек. тільки 124 дол., як не хворію то доробляю ще 30 дол. на місяць (два дні праці), але того мало на життя. В банку не маю грошей, але маю малу власну хату, то все моє багатство. Але не хочу стояти в стороні від помочі для нашої української справи. Вибачте і прийміть слова пошани, Антоніна Романчук, Ст. Петерсбурґ, Фла.

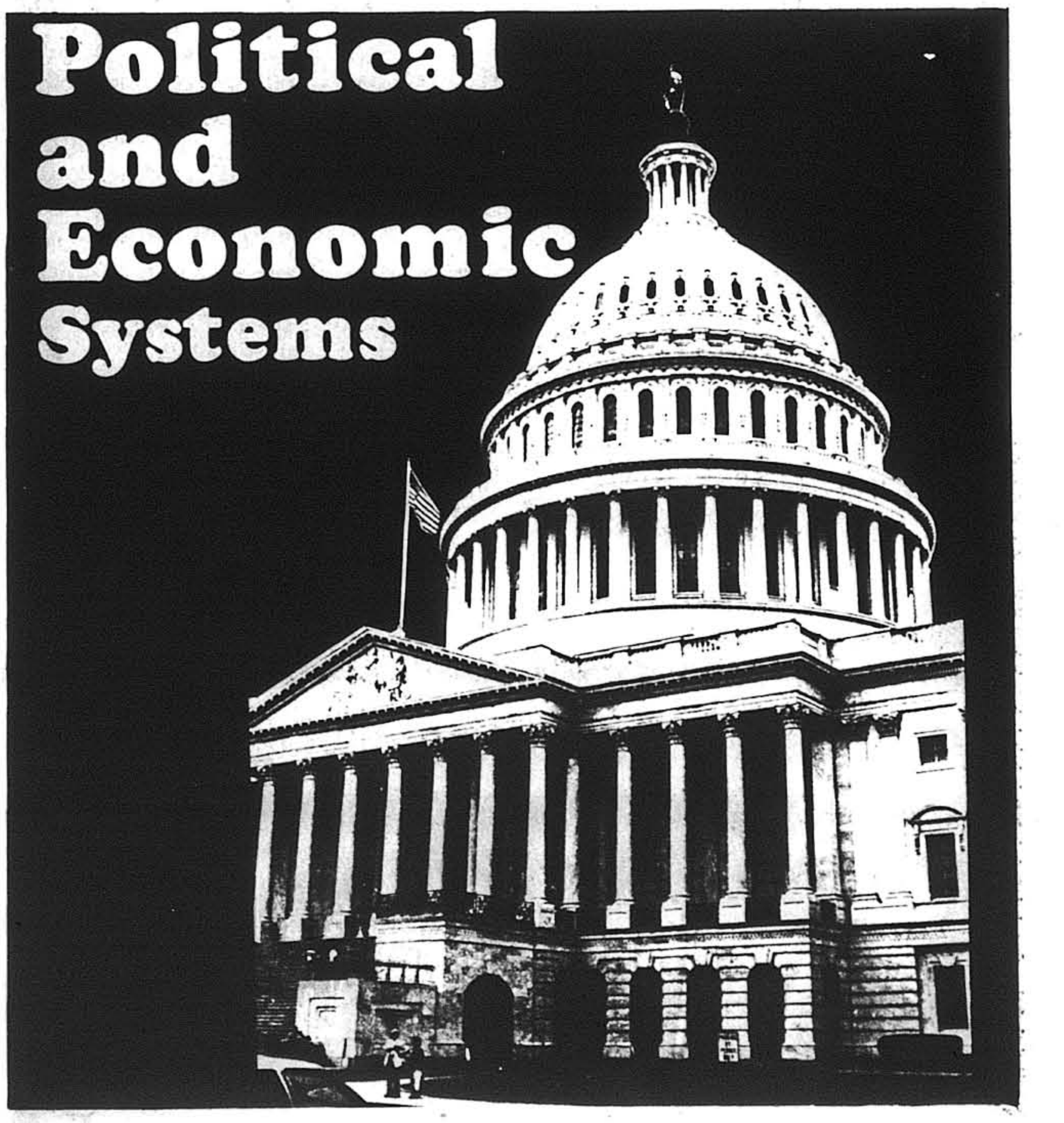
„Інститут Порівняльних Політичних і Економічних Систем"

Доповідаючи на засіданні Крайової Ради УККА в дні 10-го грудня ц.р. про свою діяльність — президент УККА проф. Лев Дабрянський інформував також про свою ролю, як члена Дорадчої Ради Пропам'ятного Фонду для молоді Чарльса Едісона, та директора Інституту Порівняльних Політичних і Економічних Систем у Вашинґтоні, Д.К. Проф. Лев Добрянський, міжнародний авторитет у справах комуністичних систем, палко поручав, щоби українська молодь зацікавилася студіями у тому Інституті. Річна оплата становить 570 дол., отримується за курс 6 „кредитів", оплата за кімнату на 6 тижнів — 200 дол., — харчі коло 250 дол., таким чином всі кошти (вкл. з помешканням і харчами та вписом) — 1,010.00 дол. Курс триває від 9 червня до 21 липня 1978 року. Останній термін зголошування аплікацій — 15-го лютого 1978 року.

Аплікації зголошувати і за всіма інформаціями звертатися на адресу:

Dr. Lev E. DOBRIANSKY — Director
Comparative Political and Economic Systems
5272 River Rd., Suite 770
Washington, D.C. 20016

Кошт аплікацій — 15.00 долярів.

ХАЙ УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА В АМЕРИЦІ ВИЯВИТЬ СВОЮ ЗРІЛІСТЬ І МУДРІСТЬ — ПІДТРИМУЮЧИ У ЦЬОМУ РОЦІ ЗНОВУ СВОЮ ЦЕНТРАЛЮ ЦЕНТРАЛЬ, ЯКА З МАЛИМИ ГРІШМИ РОБИТЬ ВЕЛИКЕ ДІЛО!

Статистичні дані Національного Датку та пожертв до УНФонду за роки 1975 і 1976

(Дані взяті із оголошених вплат у Вістях УККА чч. 26-27)

Відділ УККА/Укр. Громада	1975	1976
1. Філядельфія, Пен.	$12,000.00	$12,070.50
2. Нюарк/Ірвінґтон, Н.Дж.	8,569.00	8,003.00
3. Ню Йорк, Н.Й.	8,728.00	7,925.00
4. Чікаґо, Іл.	6,567.00	7,782.00
5. Південно Східний Мішіґен	5,193.00	6,050.00
6. Рочестер, Н.Й.	3,872.00	4,244.00
7. Боффало, Н.Й.	3,770.00	3,995.00
8. Клівленд, Ог.	2,195.00	3,428.00
9. Пассейк/Повіт Берґен, Н.Дж.	2,535.00	3,365.00
10. Гартворд, Кон.	3,096.00	3,095.00
11. Джерзі Ситі, Н.Дж.	3,277.00	2,833.00
12. Сиракюз, Н.Й.	2,600.00	2,515.00
13. Міямі/Фльорида	1,592.00	2,497.00
14. Ню Гейвен, Кон.	2,195.00	2,460.00
15. Янґставн, Ог.	1,815.00	2,075.00
16. Бруклин, Н.Й.	2,271.00	2,029.00
17. Лос Енджелес і Сан Франсіско, Каль.	1,214.00	1,943.00
18. Йонкерс, Н.Й.	1,815.00	1,915.00
19. Лорейн, Ог.	2,165.00	1,855.00
20. Південно Західня Пенсильвенія	1,301.00	1,787.00
21. Бостон, Мас.	2,005.00	1,715.00
22. Вашінґтон, Д.К.	1,575.00	1,625.00
23. Мінneаполіс, Мін.	1,505.00	1,504.00
24. Ню Бронсвік, Н.Дж.	1,475.00	1,473.00
25. Болтімор, Мд.	1,475.00	1,425.00
26. Бриджпорт, Кон.	1,115.00	1,288.00
27. Елизабет, Н.Дж.	1,650.00	1,227.00
28. Вілімантік, Кон.	1,090.00	1,185.00
29. Ютика, Н.Й.	1,177.00	1,110.00
30. Віпані/Повіт Моріс, Н.Дж.	1,135.00	1,054.00
31. Гемпстед/Повіт Насав, Н.Й.	465.00	1,000.00
32. Честер, Пен.	1,373.00	990.00
33. Трой, Н.Й.	1,075.00	965.00
34. Дітройт (Метропол.), Міш.	753.00	940.00
35. Фінікс/Арізона	415.00	935.00
36. Мілвокі, Віск.	770.00	905.00
37. Озон Парк, Н.Й.	———	840.00
38. Коговз, Н.Й.	510.00	825.00
39. Флінт, Міш.	795.00	805.00
40. Оберн, Н.Й.	822.00	791.00
41. Амстердам, Н.Й.	596.00	763.00
42. Гемонд/Індіяна	450.00	761.00
43. Кентон, Ог.	860.00	735.00
44. Вілмінґтон, Дел.	365.00	733.00
45. Вотервліт, Н.Й.	680.00	640.00
46. Бінґгемтон, Н.Й.	805.00	695.00
47. Керґонксон, Н.Й.	425.00	671.50
48. Омага, Небр.	680.00	640.00
49. Норвіч, Кон.	585.00	620.00
50. Трентон, Н.Дж.	910.00	557.00
51. Денвер, Кол.	———	549.00
52. Картерет, Н.Дж.	410.00	535.00
53. Колчестер, Кон.	405.00	505.00
54. Елмайра, Н.Й.	515.00	500.00
55. Вісконсін Делс, Віск.	490.00	490.00
56. Стейт Вірджінія	261.00	450.00
57. Сомервіл і Менвіл, Н.Дж.	435.00	395.00
58. Стейт Кентакі	200.00	409.00
59. Алентавн/Лігай Велі, Пен.	392.00	367.00
60. Редінґ, Пен.	415.00	315.00
61. Кензас Сіті/Мо. і Канз.	297.00	266.00
62. Байон, Н.Дж.	230.00	265.00
63. Гюстон, Текс.	425.00	260.00
64. Акрон, Ог.	215.00	220.00
65. Кемден, Н.Дж.	185.00	125.00

Фінансовий стан каси УККА

За одинадцять місяців 1977 року до Народного Фонду вплинула сума $64,000, що було на $5,800 менше чим в тім самім часі 1976 р. Причиною зменшення були менші внески від організацій, які в минулому році перед Конґресом УККА їх вирівнювали.

Прибутки з видавництва дали суму $3,363.

Успішна збірка на потреби СКВУ дала суму $25,500, а відсотки від інвестицій суму $4,568.77. В загальному всіх прибутків було $97,431.77, тобто 56% передбачених бюджетом.

Загальна сума всіх видатків була $118,931. Персональні видатки дали суму $32,096, а річеві $9,035.37. Кошти видання „Укр. Квартальника" були $18,586.89. Для підготовки двох книжок видано суму $3,127. Видання „Конґресових Вістей" коштувало $4,346.

Видатки у зв'язку із збіркою до УНФонду, дали загальну суму $8,544. На потреби СКВУ виплачено суму $17,713.34. Очікуємо від канцелярії СКВУ розчислення про збірку пожертв з терену ЗСА, які вплинули впрост до Торонта і по одержанню цих розчислень вишлемо їм належну від нас суму. Кошти засідань і виїздів в терен, були у висоті $5,235. Дотацій уділено на суму $2,695.00. Кошти вдержання дому є вищі, як передбачалося, бо вже виплачено за них суму $4,842.69. На влаштування Канцелярії у Вашинґтоні видано $2,540.00.

З огляду на це, що видатки були вищі від прибутків, доложено з ащадностей суму $21,500.

В місяці грудні завершується збірка Національного Датку, яку інтенсивно започатковано ще у вересні ц.р. Тоді було виготовлене звернення і розіслане до читачів „Свободи" і „Америки" та на адреси платників. Вислано звернення також до Центральних Організацій. Висилається на ті самі адреси святочні побажання з пригадкою про платність Національного Датку. Вислано звернення до Відділів УККА з проханням посилити збірку Національного Датку. Із зверненням є статистичні дані по місцевостях про висоту збірки за попередні два роки. Сподіємося, що так, як у минулих роках, груднева збірка буде успішною і що вона дасть побажану суму вплинів.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УККА ЗАМИКАЄ ВПЛИВИ НА БЮДЖЕТОВИЙ 1977 РІК — З ДНЕМ 15 СІЧНЯ, 78!

КРАЙОВА ГОСПОДАРСЬКА РАДА ПРИ УККА

Пані У. Дячук доповідала на Крайовой Раді 10 груд. 1977:

Дня 13-го лютого ц.р. відбулися наради в Чікаґо, на яких вибрано Комісією для підготови оформлення Крайової Господарської Ради при УККА, якої завданням мало бути опрацювати плян спільної української економічної дії в Америці. Вибрана Комісія підготовила правильник Краєвої Господарської Ради.

13-го серпня відбулися в Чікаґо наради, в яких взяли участь слідучі члени Екзекутиви і Крайової Ради УККА:

Мґр. Базарко, п. Уляна Целевич, д-р А. Хрептовський, інж. Григорчук, д-р Нестерчук, д-р Куляс та п. У. Дячук. У висліді цих нарад створено Крайову Господарську Раду при УККА.

Її очолив — директор Омелян Плешкевич, а до Управи ввійшли панове:

д-р Куляс і М. Семчишак — місто голови,
д-р Кобилецький — секретар,
д-р Старух — організаційний референт,
д-р В. Нестерчук — пресовий референт,
д-р Мацюк — скарбник,
У. Дячук — представник Екзекутиви УККА.

Осідком організації є Чікаґо, де проживають всі члени управи.

Прийнято з деякими змінами Правильник, який був виготовлений Комісією за проєктом д-ра В. Нестерчука і який розглядала Екзекутива УККА на однім зі своїх засідань.

Членами Крайової Господарської Ради є:

5 секретарів,
4 Братські Союзи,
Централі Українських Кооператив,
Ліґа Укр. Щадничо-Позичкових Кас,
Союз Купців і Підприємців та
Конференція Укр. Професійних Товариств.

До Крайової Господарської Ради входить один член Екзекутиви УККА як зв'язковий.

На цих основуючих нарадах були виголошені короткі доповіді, а саме:

Міністер Ю. Ревай — про Конференцію Українських Фінансових Установ, яка перестала існувати.

Мґр. І. Базарко — про пляни праці УККА, та фінансові потреби — (Канцелярія у Вашинґтоні).

Уляна Дячук — Фінанси УККА та конечність збільшення числа платників Національного Датку.

Винесено дуже важне для УККА рішення, що Крайова Господарська Рада зобов'язується до року внести суму $25,000 для фінансування Інформаційного Бюра УККА у Вашинґтоні. З огляду на брак часу, не було відразу вирішено, як ця збірка має відбуватися.

Делегат Головної Управи Лікарського Товариства відразу здеклярував суму $1,000 на ту ціль.

В дні 2-го жовтня ц.р. Управа Крайової Господарської Ради відбула в Чікаґо своє перше засідання, на якім:

1. Зроблено аналізу завдань цієї організації;
2. Намічено плян праці;
3. Вирішено спосіб фінансування Інф. Бюра у Вашинґтоні.

Крайова Господарська Рада уважає, що при більших Відділах УККА повинна існувати Референтура Крайової Господарської Ради (а таких Відділів є приблизно 14) і просить, щоб Екзекутива УККА видала обіжник до Відділів про конечність вибрання референта, підчеркаючи його завдання включення підприємців, промисловців до співпраці з Крайовою Господарською Радою, збирання інформацій і даних про можливості в тім терені.

Краєва Господарська Рада проєктує:

1) друкувати статті в укр. пресі для стимуляції українського економічного життя і розвитку існуючих чи заснованих нових підприємств;
2) уладжування зустрічей представників Крайової Господарської Ради з референтами в терені, та зустрічі з місцевими підприємцями для виміни думок і ширення знання при різні економічні можливості.

Відносно збірки грошей на фінансування Інформаційного Бюра у Вашинґтоні рішено, щоб кожний з 5-ти секторів, який належить до Крайової Господарської Ради вніс суму $5,000 на цю ціль та по $500.00 річної вкладки.

ВПЛАЧУЙТЕ ДО УНФОНДУ СВОЇ ВНЕСКИ І ПОЖЕРТВИ НЕГАЙНО, У ЦЬОМУ МІСЯЦІ ГРУДНІ, 1977!

Преліминар бюджету УККА на 1978 рік

ПРИБУТКИ:

1. ВПЛАТИ ДО УНФОНДУ:		
а) індивідуальні	$136,000	
б) внески організацій	12,000	
в) спеціяльні датки	2,000	
Разом пожертви до УНФ	$150,000	$150,000
2. КАНЦЕЛЯРІЯ У ВАШИНҐТОНІ — Краєва:		
Господарська Рада (окремі позиції будуть подані)	25,000	25,000
3. ВИДАВНИЦТВО:		
а) „Український Квартальник"	3,000	
б) Книжки	2,000	
Разом	5,000	5,000
4. ФОНД СКВУ — ІІІ-ій Конґрес СКВУ:		
Пожертви	35,000	35,000
5. ВІДСОТКИ ВІД ОЩАДНОСТЕЙ:		
Разом прибутки	$220,000	$220,000

ВИДАТКИ:

1. Адміністрація	$40,000
2. Річеві видатки	10,000
3. Видатки проф. Добрянського	7,200
4. Бюро у Вашинґтоні	25,000
5. „Український Квартальник" (4 числа)	20,000
6. Публікації, брошури і книжки	19,000
7. „Конґресові Вісті"	6,500
8. Український Народний Фонд	14,300
9. Підготова до святкувань 1000-ліття Християнства в Україні	5,000
10. Фонд Оборони Людських Прав	10,000
11. Фонд СКВУ	35,000
12. Шкільна Рада УККА	7,000
13. Кошти засідань та подорожей в терен	6,000
14. Дотації	9,000
15. Вдержання Дому	5,000
НАДВИШКА	1,000
РАЗОМ ВИДАТКИ	$220,000

ВИДАТКИ:

1. АДМІНІСТРАЦІЙНІ:		
а) Персональні видатки: платні службовиків та організаційних референтів		$40,000
б) Річеві видатки:		
Телефони	$2,000	
Канцелярійне приладдя	750	
Устаткування	500	
Оголошення (преса і тп.)	500	
Поштові оплати	1,000	
Обезпечення шпитальне	2,100	
" соціяльне	2,100	
" від безробіття	800	
Різні	250	
Разом	$10,000	$10,000
2. ВИДАТКИ проф. Добрянського		7,200
3. БЮРО у Вашинґтоні		25,000
4. „УКРАЇНСЬКИЙ КВАРТАЛЬНИК" (4 числа):		
Редактор	$4,700	
Гонорарі	2,300	
Друкарня і переплетня	10,000	
Експедиція	2,000	
Адміністрація-порто, коверти і тп.	1,000	
Разом	$20,000	$20,000
5. ПУБЛІКАЦІЇ, БРОШУРИ І КНИЖКИ:		
а) Акти Української Державности	9,000	
б) „Українці в Америці"	10,000	
Разом	$19,000	$19,000
6. „КОНҐРЕСОВІ ВІСТІ":		
Редактор	1,000	
Друкарня	5,000	
Друк для „Америки"	500	
Разом	$6,500	$6,500
7. УНФОНД:		
10% звороту коштів Відділам	6,000	
Виказ Платн. „Вісті УККА" ч. 26	2,200	
Поштові оплати	2,400	
Коверти	2,000	
Друки	500	
Святочні картки і заклики	1,000	
Виказки	200	
Разом	$14,300	$14,300
8. ПІДГОТОВА ДО СВЯТКУВАНЬ 1000-ліття Християнства в Україні	5,000	5,000
9. ФОНД ОБОРОНИЛ Людських Прав: Оголошення, література	10,000	10,000
10. ФОНД СКВУ — ІІІ-ій Конґрес	35,000	35,000
11. ШКІЛЬНА РАДА УККА	$7,000	
12. КОШТИ ЗАСІДАНЬ та подорожей в терен	6,000	
13. ДОТАЦІЇ	9,000	
14. ВДЕРЖАННЯ ДОМУ:		
Огрівання	$1,900	
Забезпечення	1,600	
Електрика	500	
Чищення	1,000	
Разом	$5,000	$5,000
НАДВИШКА	1,000	1,000
РАЗОМ ВИДАТКИ		$220,000

ЗВІТ ФІНАНСОВОЇ КОМІСІЇ УККА

В суботу, 3-го грудня, 1977 року Фінансова Комісія Краєвої Ради відбула своє чергове засідання.

Комісія:

— розглядала стан збірки Нац. Датку за 1977 рік, намічений на початку 1977 року,
— плян праці на цей рік;
— зробила порівнання бюджетових сум з дійсним станом прибутків і видатків за цей рік;
— намітила бюджет на 1978 рік.

У висліді цих нарад Фінансова Комісія вносить слідуючі рекомендації:

1. Висилати Український Квартальник всім тим платникам Нац. Датку, які склали пожертву у висоті $40.00 або більше. Досі отримували його особи, які вплатили вже $25.00, або більше.

2. Піднести передплату Українського Квартальника до $12.00.

3. Скликати комісію для розгляненння можливостей притягнення ширшого круга співпрацівників чи дописувачів до Українського Квартальника, щоб зробити його більш почитним та популярним. Розглянути кошти його видання, папір, тираж і т.п., які постійно зростають.

4. Кошти вдержання будинку, які припадають на УККА, виявилися значно вищі, як це передбачалося. Перший поверх УККА віддав до розпорядимости безкоштовно Шкільній Раді. Комісія пропонує, щоб суму $150.00 місячно ($1,800) зачислену до видатків за опал та електрику, перекинути на дотацію для Шкільної Ради.

5. Комісія пропонує призначити ще 1977 року слідуючі дотації трьом найбільшим молодечим організаціям:

Пласт — $1,000; СУМА — $1,000; ОДУМ — $500.00.

6. Комісія повторяє давну резолюцію, що необхідним є підшукати організаційно-фінансового референта для підсилення організаційної сітки, вдержання контакту з тереном, що допоможе збільшити пожертви до Народного Фонду.

У громадах

Ню Йорк. — 3-го грудня ц.р. відбулися тут річні Загальні Збори Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку — Метрополітального Відділу УККА, в яких взяло участь 58 представників місцевих організацій, 16 членів Управи і кілька гостей та у висліді яких обрано нову Управу у такому складі: інж. Євген Івашків — голова, адв. Роман Гуглевич — почесний голова, д-р Аскольд Лозинський, мґр Іван Базарко, інж. Юрій Гончаренки, Ірина Куровицька, д-р Ігор Соневицький, інж. Іван Мокрівський, адв. Юрій Волинець — заступники голови, пані Леся Ґой, Розалія Полчі — секретарі, Микола Хоманчук — голова фінансової комісії, до якої входять ще: інж. Ярослав Обершин, Михайло Салдан, д-р Іван Сєрант і Михайло Юзенів; ред. В. Левенець, ред. І. Длябога — преса й інформація; Комітет Оборони України: мґр Борис Потапенко — голова, Микола Грицковян, Дарія Степаняк, Стефанія Салдан, Роман Юзенів, Михайло Турчин, Всеволод Селенко, Мирослав Йовик, Роман Крупка, Микола Чорний — члени; Мистецько - імпрезова комісія: пані О. Луцька, Володимир Паруга, Дмитро Барна, Любомир Зелик, Василь Меґаль, Григорій Яремчук; референти молоді: Леся Дума-Лебедь, Єлисавета Сидор-Чарторийська, Андрій Прядка; референти зв'язків з міською управою: капітан Михайло Лучов і ляйтенант Григорій Полчі; мистецька комісія: інж. Ярослав Рубель, Тимішин Шевчук — члени; комісія УНФонду: Микола Кузик — голова, Лев Пришляк, Степан Селешко, Василь Расяк — члени; представники громад: Іван Хома — Бруклин, Іван Вітюк — Асторія; Контрольна комісія: мґр Іван Флис, Степан Чума, проф. Павлина Андрієнко-Данчук, Олена Ґентіш члени; Товариський суд:

д-р О. Соколишин, д-р Василь Палідвор, адв. О. Германюк, д-р Ірина Падох і Микола Турецький. До Номінаційної Комісії, яка займалась на протязі 3-ох місяців укомплектуванням лист членів до нової Управи входили: Микола Грицковян — голова, Андрій Прядка — секретар, пані Ірина Куровицька, інж. Юрі Гончаренко, ред. Володимир Левенець, капітан Михайло Лучов і Степан Чума — члени. Комісія була затверджена Загальними Зборами з додатком Василя Маґаля.

Сцена з відкриття Українського Інформаційного Бюра у Вашингтоні: промовляє президент УККА проф. Лев Добрянський.